

**Mluvené Slovo skrze
Williama Branham**

LAODICEJSKÉ OBDOBÍ CÍRKVE

**kázáno 11. prosince 1960
v Jeffersonville, Indiana USA**

Církevní období Laodicenské

v Jeffersonville Indiana

11. prosince 1960

On to neukončil. Řekl jsem: „Na svou svatbu jsem přišel pozdě. Opozdil jsem se trochu již při příchodu na svět a na svou svatbu také. Kdybych tak mohl přijít pozdě na svůj pohřeb. To bych chtěl opravdu tak pozdě, jak jen to jde.

Měl jsem doma telefonní rozhovory a nemohl jsem odejít. Potom, co moje žena a ostatní odešli, měl jsem dělat ještě tolik věcí; musel jsem se modlit za lidi z různých míst a právě jsem vešel dovnitř. A přišlo tam zjevení Pána pro jednoho bratra a sestru, kteří jsou nemocní. Víte, co chci říci. Je to ustavičný spěch. Ještě jsem se nedostal k tomu, abych pozdravil některé z mých přátel z Georgia a jiných míst a z Kanady. Je mi líto, že jsem se s vámi ještě nemohl ani pozdravit.

Kde je Fred Sothman dnes večer? Frede, vzpomínáš si, že jsi mne tehdy v Kanadě zavolal a chtěl jsi přijet? Řekl jsem ti, abys nejezdil autem. Přesto jsi jím jel a měl jsi nehodu. Tvůj vůz byl skoro roztržen a tvoje žena a rodina byli málem zabiti. Ty máš zlomený nos a všichni byli odvezeni do nemocnice.

Když jsem krátce před polednem chtěl odejít, stál tam bratr Ben a přišel potom ke mně a přišla Rosella a řekla: „Jedu domů.“

Řekl jsem: „Rosello!“ Odpověděla: „Co je, bratře Branhame?“ Řekl jsem: „Mám z toho zvláštní pocit.“ Ptala se: „Něco se stane?“ Odpověděl jsem: „Nevím. Je mi, jakoby mě něco varovalo.“

Před několika minutami mi volala. Měla nehodu. Nikdo nebyl zraněn. Ale byla to ruka Páně. Dostala smyk, neboť na severu je náledí. U Indianapolis dostala smyk a ve vysoké rychlosti se dostala na druhou stranu silnice a vykřikla: „Ó Pane, pomoz mi!“ Vůz najel zpět na pravou stranu silnice a jela normálně dále. Pokračovala v jízdě a řekla: „Ó, jak jsem vděčná, že jsem z toho vyvázla!“, neboť ve stejném pruhu silnice se k ní velice rychle přibližoval druhý vůz. Přejela silnici napříč a zastavila, zřejmě aby si mohla vypít šálek kávy. Ale ještě než mohla vystoupit, narazil ten vůz zezadu do jejího auta a do něho zase ještě jeden, a zas ještě jeden. Všechny byly do sebe zaklíněny. Řekla, že z toho byla trochu otřesena, ale ne tolik. Chtěla Pánu poděkovat, zavolala a vzkázala sboru, že i oni mají děkovat Pánu, že se jí nic nestalo. Prosila, aby se sbor i nadále za ni modlil, aby se dostala v pořádku domů. Je začátečnice, právě dostala řidičský průkaz. Jsem tak vděčný.

Vždycky se vyplatí vzít vážně varování Páně. Ona namítala: „Zmeškala bych jeden pracovní den.“ Co je jeden pracovní den? Oprava auta stojí více. Nejlepší je setrvat s Pánem. Není tomu tak? Když On nám něco řekne, pak bychom se toho měli držet, neboť On má vždy pravdu. Že? ON má vždycky pravdu.

Toto byl tak nádherný týden. Nevím, jak to mám Bohu a před lidmi vyjádřit. Bylo to nešťastnějších osm dní mého života, ve kterých jsem kázal. To je pravda. Tolik jsem se naučil o Pánu a Jeho milém milosrdenství a všem, co pro nás udělal a mohl jsem vidět, jak v církvi opět působil Jeho Duch. Jsem tak rád, že ve sboru jsou opět v činnosti dary.

Nu, když je člověk jednou pryč, zdá se, jakoby skutečně někdo přišel, aby to znečistil, víte, tím, že začne něco konat. Jestliže tento dar zneuctíte, Bůh zneuctí vás. To souhlasí. Museli byste je užívat správným způsobem. Chceme, aby se v jazycích mluvilo ve správném způsobu a pořádku; ne, že se citují biblická místa, ale je předpověděno něco, co se stane. Jestli u toho setrváte v hluboké úctě, potom je začátek udělán. Jestliže se ve sboru někdo vymkne z pořádku, Duch svatý to zjeví a řekne, kdo to je. Oni se budou cítit trestáni a přijdou k oltáři. K tomu jsou dary.

Zde vidíme bratra Neville, našeho kazatele. Byl ostýchavý a držel se zpátky. A říkám vám, vypadalo to tak, jakoby to, co se týká letnic, nikdy nepochopil. Ale vidíme, jak povstane, vykládá jazyky a prorokuje. Říkám vám, on již urazil dlouhou cestu. Modleme se za svého kazatele.

Vidíte, dary začínají do sboru přicházet. Někde by tu měl být ještě jeden pokorný bratr. Myslím, že je tady vždycky. Velice pokorný muž, který tady, ve sboru, dříve patřil k předsednictvu. Bratr Higginbotham, vzácný, Bohu posvěcený muž. Je vidět, že obdržel dar mluvení jazyky – kdo by kdy

pomyslel, že by se to stalo s bratrem Higginbotham! Ostýchavý, zdrženlivý, jednoduchý muž, který nechtěl být známý. Mlčky se drží zpátky.

Ale hleďte, Bůh může takového muže vzít a použít ho, neboť on od samého začátku nechce nic činit. Kdyby to chtěl dělat, stal by se jen panem Důležitým. Dokud ale má takový postoj, že nechce nic dělat, pak ho Bůh může tímto způsobem použít.

Junior sedí zřejmě zde za sloupem. Chtěl bych říci jedno: slyšel jsem mluvit v jazycích mnoho lidí. Mám za to, že to všechno přichází od Boha, neboť nemůžete vydat hlas, aniž by to pro někoho něco neznamenal. Víte, Bible říká, že se nic neděje bez významu. Neexistuje zvuk, který by něco neznamenal; nemůžete nic vyslovit, aby to něco neznamenalo.

Často jsem se ptal, jak to s tím je, až jsem šel do Afriky a slyšel všechny možné zvuky a zjistil jsem, že hlas byl od kdovíko. Někdy je to andělský hlas.

Junior Jackson je ostýchavý, zdrženlivý, venkovský kazatel v metodistickém kostele blízko Elizabeth, v Indianě; hodně vzdálené místo. Je tichý, zdrženlivý a nic neříká. Někdy, když se na něj dívám, chtěl bych ho popadnout a zatřást s ním, aby něco řekl. Junior táhne tiše sedí a dívá se na mne.

Posadíme se v lese na pařez a on řekne: „Nu, ... já ... věřím ..., že je všechno v pořádku." Řeknu: „Ó Juniore, mám pocit, že bych to měl říci já místo tebe. Jsi na mne moc pomalý." Bůh mu dal dar mluvení jazyka. V celém svém životě jsem neslyšel žádnou řeč zřetelněji. Sledujte ho ve sboru!

Vidíte tu malou ženu, která mluvila dnes ráno, aniž by znala tu druhou ženu. Ony se neznaly, ale hlasy obou zněly ve stejné kadenci. Ten výklad byl ve stejné poloze hlasu, stejné samohlásky a rozdělovací znaménka. Bylo to podáno stejným způsobem. Zvěst sboru byla dokonalá. Vidíte, jak to je. Měli bychom děkovat Bohu. Nechlubte se tím. Jestliže to děláte, přijdete k pádu. Dábel vás uchopí. Buďte pokorní a řekněte: „Ó Pane, drž mne zpátky. Nenech mne nikdy vystoupit předčasně." ON vám nikdy nedovolí, abyste se dostali mimo pořádek.

Jestliže se vám to přesto stane, nestarejte se, neboť pastor zde vám to řekne. Hleďte, dary by neměly být užívány během kázání. Obyčejně, jsou-li dary ve sboru v činnosti podle pořádku, potom se shromáždíte již dlouho předtím, než začne bohoslužba. Tam nechte Pána skrze vás působit. Vidíte, potom to tuto část vůbec nebude přerušovat. Jestliže jsme ve shromáždění, musíte se trochu držet zpátky, ale má-li Bůh zvěst, pak ji nějak řekne. Přenechejte to Jemu, ale ať se to děje podle biblického poučení. Možná, že bratr Neville bude o těchto věcech učit. Pokusíme se o to. Budu se snažit mu s tím pomáhat, spolu zjistíme a ukážeme vám, jak se to musí používat.

Cítíš se lépe, můj polský bratře? To je milé. Ó, jak mu Pán poželal! Před osmi lety jsem mu řekl, co se stane. Byl úplně zmatený, pravý, přísný zastánce Trojice. Před několika dny Pán řekl: „Přijde silný muž, s tmavými vlasy a hnědýma očima. Neodmítej ho. Posílám ho k tobě." Vzal jsem biblické místo, které ho popletlo, napsal jsem to na papír a položil to tam. Za nějakou chvíli se dostavil. Má žena řekla: „Je tam nějaký muž, který chce s tebou mluvit." Řekl jsem: „To je on, pozvi jej dál." Řekl mi, co mu bylo řečeno pod inspirací Ducha svatého a že té zvěsti vždy věřil a pevně se toho držel mezi svým lidem. Přesto, že byl kritizován, zůstal u toho. Řekl, že jsem s ním před časem mluvil ve shromáždění a nazval ho jménem. Nevím, jak jsem to jméno dokázal vyslovit. On řekl, že jsem je musel slabikovat. Měl tehdy v náruči dítě, které mělo v obličejí vyražku a bylo úplně očištěno.

Řekl jsem: „Co musíš nyní udělat je, abys šel do sboru a nechal se pokřtít na jméno Ježíše Krista." Nedávno jsem ho potkal nahoře na kopci. Šel dolů a byl pokřtěn na jméno Ježíše Krista. Nyní se šťastně vrací domů. Doufám, že jednoho dne mě bude v Polsku, v Německu a na jiných místech překládat. Pán ti požehnej, můj bratře.

Náš Pán dělá mnohé veliké, nádherné věci. Jen když vidíme Jeho milosrdenství, jak na východě, západě, severu a jihu vede Svě milované děti, táhne je, svádí dohromady a burcuje! Tolik by se dalo říci!

Nezapomeňte to. Bude-li Pán chtít, budeme mít příští neděli dopoledne bohoslužbu s uzdravováním. Říkám to proto, abych měl k dispozici ještě nedělní večer pro případ, že by jich bylo v neděli dopoledne mnoho. Ale jestliže stačím všechno v neděli dopoledne, tak to bude dobře.

Ve středu večer je modlitební shromáždění. Vy, kdož jste tu doma, přijďte k modlitební hodině. Nepromeškejte ji, účastněte se jí. Modlete se, abyste přišli k Bohu blíže. Nepouštějte mezi sebe žádný fanatismus. Existuje dostatek pravého, nepřijímejte nic falešného. Nestavte se na převrácenou stranu. Zůstaňte tam!

Zaslechl jsem známé Amen, která slýchám léta od bratra Russel Creech. Řekli mi, že to byla Patty, která před několika dny mluvila v jazycích. Patty, kde jsi? Jsi tady? Nepoznal bych ji, i když ji vidím. Myslím, že jsem ji držel v náruči jako dítě a posvětil ji tu Pánu. Meda mi řekla, že je z ní nyní urostlé, krásné, mladé děvče. Spočívá na ní síla Ducha svatého, mluví v jazycích. Russel, ty jsi pravý muž. Ano.

Kde je sestra Creech? Ještě jsem ji neviděl. Je také tady? Tam vzadu. Sestro Creech, jsem tak vděčný! Víš, je ve věku, kdy se mladé dívky chichotají a smějí a podobně a nadělají spoustu nesmyslů s chlapci, se svými účesy atd. Ale toto malé děvče se silou Ducha svatého mluví v jazycích. Ó, jak mnozí muži, letniční kazatelé, by dali celý život za to, kdyby se to stalo s jejich mladistvými dcerami, které se účastní rokenrolových večírků. Važ si toho, bratře.

Vím, co děláš v tomto přechodném období. Dělal jsem to stejné, mnoho dní jsem těžce pracoval, abych děti vychoval, bratře. Ale myslí na to, že Bůh je věrný, On odplatí. Ano, jistě. „Já odplatím.“

Bůh ti požehnej, Patty. Myslím, že bych tě nepoznal, kdybych tě potkal. Ale nikdy neopouštěj přímou cestu. Nedovol d'áblovi, aby do tebe něco položil, předstíraje, že je to zlaté jablko, neboť to bude citron. Nech to být a nic s tím neměj společného. Zaměř svůj pohled na Krista na kříži. Jdi kupředu, neboť ta hodina je blížká.

Mnohá napomenutí bych mohl říci a mluvit o požehnáních Božích. Nebyl jsem schopen mnohé navštívit. Tento týden jsem se modlil skoro za padesát lidí. Přišli a odešli. Byly přivezeny nouzové případy atd. Ale já jsem se zahloubal do čtení. Příští neděli se budeme za ty lidi modlit a prosit Pána, aby se sklonil a dal velikou sílu a zjevil se nám sám, jestli to bude Jeho vůle.

Já snad vůbec nezačnu s tímto obdobím, neboť vím, že to je to poslední. Zde bude shrnuto těch sedm. Radovali jste se z toho? Myslete na to, nyní na konci opakují, co jsem řekl na začátku. O mnohých věcech můžete smýšlet zásadně jinak než já, ale nemějte mi to za zlé. Přesto mne milujte! Přece nevádí, co byste dělali nebo říkali, budu o vás smýšlet stejně a ještě více si vás budu vážit, neboť vás miluji. Bůh to ví.

Neexistuje člověk vzývající jméno Ježíše Krista, jehož bych nemiloval. Nechtěl bych žádnou hořkost nebo lhovost, i kdybychom spolu vážně nesouhlasili. Posadíme-li se ke stolu a jeden jí jiný koláč než druhý, bylo by to právě tak, jako tady. Jedná-li se o společenství mezi námi, tak se milujeme. Jestliže to ještě neděláme, měli bychom to dělat. Nebudeme moci jít s Bohem dále, až když to děláme.

Nezapomeňte to! Nezapomeňte, že největší ze všech darů je láska. „I kdybych jazyky lidskými i andělskými mluvil, a své tělo vydal jako oběť na spálení, měl všechno poznání, atd., nebyl bych nic. Ale jestliže to, co je dokonalé, ta láska ...“ Jestliže všechny dary Ducha nejsou spojeny maltou lásky, pak to neobstojí. Každá jiná malta se vydrolí: „Láska nikdy nepřestane.“ Vidíte, to je v 1. Kor. 13.

Dnes večer začneme s tímto velikým církevním obdobím. Může to trvat až do 21.15 hod. Je mi líto, že nemáme dostatek míst k sedění. Ale jednoho dne tomu snad tak bude. Chtěl bych vás prosit, abyste mi udělali laskavost. Znáte můj postoj a víte, co mě to bude jednoho dne stát. Ta hodina se přiblížila. Chtěl bych, abyste se za mne stále modlili. Myslete na to, byl jsem tak upřímný, jak jen jsem mohl. Je mi jasné, že již nejsem mladý; je mi 51 let. Nemohu odejít dříve, než mne Bůh odvolá. Půjdu tak, jak by to chtěl On. Potom je to u konce. Ale musím být upřímný a bez ohledu říkat pravdu. Vím, že je to mnohdy opuštěná cesta, ale je-li se mnou On, pak to nevádí.

Nežli se budeme zabývat tímto velikým církevním obdobím, chtěl bych, abychom povstali krátce k modlitbě. Můžete se postavit a budete se cítit lépe. Jak mnozí by chtěli být v této závěrečné

bohoslužbě vzpomenuti? Zvedněte své ruce k Bohu. Vzpomeň mne, ó Pane, na konci období a jestliže se můj život chýlí ke konci. Vzpomeň mne.

Náš nebeský Otče, nemáme dostatek jazyků, abychom Ti vyjádřili vděčnost za přítomnost živého Boha, která byla v posledním týdnu v našem středu a za ty věci, které jsme se naučili od Tebe. Jak jsi se nám zjevil v tomto čase a objasnil nám tak Své Slovo! Jak jsme na Tebe očekávali a pokusili se Ti vyjádřit svou lásku, protože jsi nás zachránil a dal jsi nám hlad po Tobě! Nejsme toho schopni, neboť lidské jazyky to nemohou. Ve Slově je řečeno: „Blahoslavení jsou lační ...“ Je to požehnání, jestliže lačníme. „... ti kteří hladoví a žízní po spravedlnosti.“ TY jsi dal mocné zaslíbení: „Oni budou nasyceni.“ My tomu věříme, Pane. Odpusť nám naši nedostatečnost.

Když dnes večer vcházíme do tohoto posledního Laodicenského období, poznáváme, potom, co vidíme Písmo a dějiny v plném souladu, výrok Tvého velikého prorocství pro toto poslední období. Všechno půjde do naplnění, jak se to stalo již v šesti obdobích. Otče, prosím Tě, nech Ducha svatého přijít dnes večer k nám a požehnej nám nyní, zatímco na Tebe dále očekáváme. V Ježíšově jménu. Amen.

Můžete se posadit.

Chce-li Pán, budeme tu knihu mít, jak nejrychleji to jen bude možné. Bratr Leo to zapisuje ze zvukového záznamu těsnopisem. Potom to bude přepsáno a vydáno jako kniha. Mimoto bych chtěl poznamenat, že Rosela bude mít brzy hotovou knihu „Zachráněný alkoholik“. Všichni znáte její příběh, jak ji Duch svatý ve shromáždění zavolal. Čtyři z největších léčeben pro alkoholiky to s ní vzdaly a nemocnice v Chicagu ji odmítly. Ale Pán Ježíš od ní všechno vzal v jediném okamžiku. Dnes chodí do věznic a na jiná místa, aby lidem svědčila, že Bůh může osvobodit. Rozmlouvá s alkoholiky atd. Svým svědectvím získala pro Krista mnoho lidí.

Kdo z vás mi může říci, které bylo první církevní období? Efez. To druhé? Smyrna. Třetí? Pergamon. Čtvrté? Tyatira. Páté? Sardis. To šesté? Filadelfia. A sedmé? Laodicia.

To první, Efezské se rozpínalo od roku 55 až 170. Smyrna od roku 170 až 312. Pergamon od 312 do roku 606. Tyatira od roku 606 až 1520. Sardis od 1520 až 1750. Filadelfia od 1750 až 1906. Tím začalo Laodicenské období, přešlo to do něho. Včera jsme probrali ty „přechody“. Dnes večer hovoříme o konci Laodicie.

Věříme, že Laodicenské církevní období začalo 1906. Předpovídám, nuže, myslete na to obzvláště vy, kteří budete poslouchat ty záznamy: Neříkám, že to tak bude, pouze předpovídám, že to půjde ke konci do roku 1977. Církev přejde do úplného odpadnutí a bude vyplivnuta z Božích úst. Druhý příchod Kristův nebo vytržení se může uskutečnit kdykoliv. Mohu se zmýlit o rok, dvacet nebo sto let. Já to nevím, jen to předpovídám. Odhaduji to na základě vidění, která mi On ukázal. S ohledem na pokročilost času říkám, že to bude někdy mezi 1933 a 1977. Přejemnějším bude tento velký národ zasažen válkou, ve které bude rozbit na kusy. To je tedy velice blízko, strašně blízko. Mohl bych se mýlit. Jen to odhaduji. Rozuměli jste tomu všichni? Pak to potvrďte jedním Amen. (Shromáždění říká Amen.)

Pán mi roku 1933 ukázal ve vidění velikou, mocnou ženu. Bylo sepsáno, jak k tomu přispěje Roosevelt a zapříčiní, že svět začne válku; jak Mussolini podnikne invazi do Etiopie a obsadí ji, ale dojde potupného konce; a vzniknou tři systémy, nacismus, fašismus a komunismus a pomínou v komunismu.

Kolik vás je zde těch, kteří si vzpomínají, že jsem vás nechal povstat, abyste opakovali: „Dej pozor na Rusko! Dej pozor na Rusko, krále severu! Dej pozor na Rusko, krále severu! Dej pozor na Rusko, krále severu!“? Kolik z vás mě slyšelo znovu a znovu to opakovat? Vy starší, kteří jste od samého počátku ve sboru? Stál jsem tu a opakoval jsem stále znovu: „Pozorujte Rusko, krále severu!“ Vidíte, co budou dělat, neboť všechny tyto systémy budou shrnuty dohromady v Rusku. Pak jsem řekl: „Tento národ nakonec vytáhne do války proti Německu. Německo zbuduje betonové opevnění“ – Maginotovu linii.

To bylo jedenáct let předtím, než byla vybudována. Řekl jsem: „Američané tam utrpí těžkou porážku.“ Někteří bratři tam byli, bratr Roy Roberson a jiní. Zeptejte se jich, co se tam dělo.

Prožívali to. Řekl jsem: „Ale nakonec je přemůžeme a budeme jednou z vítězných stran ve válce mezi námi a Německem.“

Dále jsem řekl: „Potom udělá věda veliké pokroky.“ To také udělala. Vyrobili atomovou bombu a všechno možné. Řekl jsem: „Při tomto pokroku zkonstruují auto, které bude oblé jako vejce.“ Vzpomínáte si na tvar karoserií z roku 1933 a na zadní část, která byla tak zaoblená, s rezervním kolem na ní. Vidíte, jak to je nyní, plynulé linie jako u vejce. Řekl jsem: „Konečně vyvinou auto, které nebude muset mít volant.“ Viděl jsem jet rodinu v autě, které mělo vrchní část ze skla, po něčem, co bylo označeno jako dálnice. Velká pěkná silnice a krásné auto. Ten vůz jel sám, správně najížděl do zatáček. Takové auto již sestrojili. Tehdy jsem řekl, jak věda během času pokročí.

Řekl jsem, že mi bylo ukázáno, že ženy dostanou volební právo a jednoho dne zvolí převráceného muže. To jste učinily při posledních volbách. Byly to hlasy žen, které Kennedy dostal. To víte. Stalo se to manipulací strojů. Lidé z FBI to odhalili. Proč proti tomu nikdo nic nepodnikl, nic neřekl? Bojí se, že přijdou o svá zaměstnání. Vidíte, je to jen do hloubky zkažená politika. Nic víc.

Pro tento národ, ani pro jiné národy spása neexistuje. Spása je jedině v samotném Ježíši Kristu. To souhlasí. Jsem vděčný za Ameriku. Žijí raději tady než jinde ve světě, kromě Kanady. Kanada a Spojené státy jsou dvojčata. To víme. Jsou to sousední národy. Nádherná místa. Chtěl bych bydlet raději zde, než kdoví kde, neboť je to můj domov. Jsem rád, že jsem Američanem a jsem za to vděčný. Ale říkám vám, že je nutné proti-probuzení. Toho je jistě třeba, ale to nepřijmou. Ne, již se nepozdvihnou. Ne, jsou ti tam.

Vzpomeňte si, že jsem řekl v Chicagu před pěti lety: „Buďto to v tomto roce přijmou anebo budou padat stále hlouběji.“ Je to na pásku. Oni to udělali. A budou to dělat dále, až dojdou na konec.

Ale bude zde mocná žena. Myslete na to, (je to na záznamu) mocná, velká žena. Buďto bude prezidentkou nebo je to žena, která reprezentuje katolický kostel. (Mám za to, že to je on). Jednoho dne tu nabude převahu a tuto zemi ovládne. Toto je národ žen. Vlajku udělala jedna žena s číslem 13. Začalo to s třinácti hvězdami, třinácti pruhy, třinácti koloniemi. Všechno je třináct, třináct od samého začátku. Třináct hvězd, na našem stříbrném dolaru. Všechno je v počtu třinácti a zjevuje se v třinácté kapitole Zjevení. Neustále třináct. Všechno je „žena, žena, žena“ od začátku. Převzaly všechny úřady. Zabraly Hollywood. Zabraly tento národ. Převzaly posty. Převzaly všechno. Rovnoprávnost s muži, volí s muži, klejí jako muži, pijí jako muži a všechno ostatní. Jednoduše návnada pro katolický kostel, pro uctívání ženy. Již uctívají ženu.

Nemorální žena je přece nejlepší návnada, jakou ďábel může mít. Je horší, než kdy byly všechny putyky. Může do pekla poslat více duší, než všechny hospody v zemi.

Dobrá žena je jako drahokam pro mužovu korunu, řekl nejmoudřejší muž na zemi. Muž by si měl vážit dobré ženy, ale špatná je jako voda v krvi. Krev je život. Vy muži, kteří máte dobré ženy, nevíte, kolik díky jste dlužni Bohu za dobrou ženu. Kdyby Bůh mohl dát muži něco lepšího než pomocníci, pak by to udělal. Žena je nejlepší pomocnice, kterou Bůh mohl muži dát.

Byla to ona, koho satan vybral v zahradě Eden jako svůj nástroj. Nezvolil si muže, ale ženu. Proč nešel za Adamem a nenabídl mu vášeň? Šel k ženě a dal to jí, neboť to byla ona, koho si vybral. Bůh si vzal muže, satan vzal ženu. Podívejte se na to až do konce.

Když byl vybudován Babylon – žena. Tak o tom píše Hislop ve své knize „Dva Babylóny“. Jestliže se to nyní v tomto období podaří, ukončí to čas národů. Tak začal Babylon a tak to končí: uctíváním ženy – Marie v kostele. Jaký je to den, ve kterém žijeme!

Nuže, k tomu Laodicenskému období. To označení znamená „vlažný“.

Zbohatla a myslí si, že nic nepotřebuje, ale Bible říká: „Jsi mizerná, slepá, chudá a nahá.“ Jaký stav!

Odplatou přemožitelů v tomto církevním období je, sedět s Pánem na Jeho trůnu.

Hvězda, anděl-zvěstovatel tohoto církevního období je neznámý. Kdo byl zvěstovatelem prvního období? Pavel v Efezu. Ve Smyrně Ireneus. Pergamon – Martin. Tyatira? Columba. Sardis? Luther. Filadelfia? Wesley. Laodicia – ještě nevíme a zřejmě to nebudeme vědět, až všechno pomine.

Chtěl bych upozornit na to, co bude anděl, na kterého čekáme. Přejete si to? Máme na to trochu času. Napsal jsem si citát. Anděl církve Laodicenské přijde, aby to ukončil. Podle Bible tu bude na konci období, jak to bylo také v těch zbývajících. Bude tu na konci období, ne na počátku, nýbrž na konci, neboť anděl přichází vždy, aby je káral za to, co udělali.

Andělu pak církve Laodicenské piš ...

Andělu pak Smyrnenské církve piš ...

Pokaždé je to adresováno andělu na konci období. Pavel přišel na konec období. Tak jde dále až do konce. Tím se vytváří ten přechod. Andělu bylo řečeno, o co se jednalo. Jedno vystačí k druhému. Na konci období obdržel anděl zvěst. Vidíte, je to tu zdůrazněno, zasahuje to do sebe jako schody vedoucí vzhůru – sedm období.

Nuže, anděl, který přijde v těchto dnech ... Chtěl bych říci, co jsem si tu poznamenal. Chtěl bych to přečíst. Bude znám v poslední části období. Protože jsme se tak přiblížili období světla, je možné, že je již na zemi. Hled'te, neznáme ho. Bude to mocný prorok, kterého kostelní svět odmítne, neboť setrvávají ve svých hříších a konečně budou vyplivnuti z úst Božích, z přítomnosti Boží. Myslím, že to bude někdo jako Eliáš. Zdůvodním to. Otevřme si knihu Malachiáše. Řeknu vám, proč si myslím, že to bude někdo, kdo bude pomazaný duchem Eliáše. Chtěl bych, abyste byli oblečeni milostí. Malachiáš, poslední kapitola – slyšte, zatímco čtu a vy čtete spolu ve svých Biblích. Buďte pro několik dalších minut pozorní, než vejdemo do tohoto církevního období.

Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všichni pyšní, a všichni pásíci bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijíti má, praví Pán zástupů, tak že neostaví jim kořene ani ratolesti! (v. 1).

Co On říká? Mluví o dni, který přijde. Souhlasíte s tím? Den příchodu Páně. Dejte pozor! Zde mluví k Izraeli. Co říká?

Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec ...

Vám pak, kteří se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti a zdraví bude na paprscích jeho. Tedy vycházeti budete a porostete jako telata vykrmená. A pošlapáte bezbožné, tak že budou jako popel pod nohami vašimi v den, který já učiním, praví Pán zástupů. (V tom dni, ve kterém spálí zemi, budeme chodit po jejich popelu. K tomu dojde v Tisíciletém království.)

Pamatujte na zákon Mojžíše služebníka mého, jemuž jsem přikázal na Orébě přednésti všemu Izraeli ustanovení a soudy. Aj, já posli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím.

Ježíš se na to odvolává v Mat. 17, 10. Všichni Židé očekávají na Eliášův příchod. Dejte pozor, co o tom řekl Ježíš v Mat. 17, 10. Začneme 9. veršem:

Když pak sestupovali s té hory, přikázal jim Ježíš řka: Žádnému nepravte tohoto vidění, dokud by Syn člověka nevstal z mrtvých. (Neříkejte nic. Vy jste to poznali, ale nechte si to pro sebe.)

Žádnému nepravte tohoto vidění, dokud by Syn člověka nevstal z mrtvých. I otázali se ho učedníci jeho: Co to pak zákoníci praví, že má Eliáš prvé přijíti? Neměl Eliáš přijít dříve, nežli Kristus, Slunce spravedlnosti? „Proč to říkáte? TY jsi již tady, ale učení Písma říká, že má nejdříve přijít Eliáš.“ Dejte pozor!

Ježíš pak odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prvé, a napraví všecky věci. Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, a však nepoznali ho ... ON neřekl, kdo to byl ... ale učinili mu, což chtěli. Tak i Syn člověka od nich trpěti bude. Tedy srozuměli učedníci, že jim to pravil o Janovi Křtiteli. Jan Křtitel byl ten Eliáš, který tam měl přijít.

Dejte pozor, vrátím se k poslední kapitole Malachiáše. Myslete na to, že dříve, nežli přijde ten veliký a strašný den Páně, pošle nám proroka Eliáše.

Aj, já posli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný.

Kdepak je ten „den Páně“? Na konci období, až bude svět spálen. Vzpomínáte si, jak jsme to probírali a viděli jsme Ho s bílou hlavou. Na prsou měl zlatý pás. Vzpomínáte si. Dokázali jsme z Bible, že to nebyla sobota ani neděle, nýbrž den Páně. Je to tak? Je to den, ve kterém On přijde jako soudce a zemi raní prokletím. Že ano?

Pošlu vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný ...

Sledujte příchody Eliáše. Všimněte si, že biblická místa mají několikanásobný význam, ale je to skryto před očima moudrých a chytrých a zjeveno nemluvňátkům. Nevěříte tomu? Dobře si zapamatujte to slovo z Malachiáše.

Nyní pojďme k Luk. 2.

Duch svatý přišel do pokoje nade mne a já si pospíšil, abych si to zapsal. Měl jsem nádherný čas. Hledám to místo. Možná, mi může někdo pomoci najít to místo.

Čtème nejprve z Luk. 1, od verše 14:

Z čehož budeš míti radost a veselé, a mnozí se z jeho narození budou radovati. Bude zajisté veliký před obličejem Páně a vína i nápoje opojného nebude píti ...

Tento muž, který vystoupí, byl veden od narození k tomu, aby nepil nebo takové hříchy činil. Pochopili jste to?

... a Duchem svatým bude naplněn hned od života matky své. A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich. Nebo on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby postavil Pánu lid hotový.

Poznáváme, že o něm prorokovali a tou osobou byl Jan. Souhlasí to? Jan byl Eliášem dne, který měl přijít.

Víme také, že Písmo má někdy dvojnásobný význam. Například, jak jsem již řekl, Matouš píše: „Povolal jsem Svého Syna z Egypta.“ Jestliže budete hledat pod výrazem „Syn“ pak se dostanete k prorokovi Ozeášovi, kde není „Jeho synem“ míněn Ježíš, ale Izrael (Oz. 11, 1). Mělo to několikanásobný význam a větší váhu s ohledem na příchod Ježíše, který byl větší než Izrael, jehož On vyvolal ven. Zjišťujeme, že Jeho příchod nebyl spojen s „dnem Páně“. Je to tak? Nyní zpět k Malachiáši, abychom to objasnili. Příchod dne Páně – pozorujte Jeho několikanásobný příchod, Jeho první a druhý příchod. Máte duchovní smýšlení připravené?

ON pošle Eliáše dříve, než přijde veliký a hrozný den Páně.

Poznáváme, že to nebyl Jan, neboť tehdy nebyl ani strašný den Páně, ani země nebyla spálena. A tak to může být odkaz jen na budoucí příchod Eliáše. ON řekl: „JÁ vám pošlu Eliáše a potom celou zemi spálím, očistím ji a vy budete chodit po jejich popelu.“ To pak bude v Tisíciletém království. Potom, co ji zpusťou atomové bomby, bude zase uvedena do pořádku. Bude to zde na zemi veliký den. Církev bude na zemi s Ježíšem vládnout tisíc let. Souhlasí to?

„Ale před tímto velikým, hrozným dnem Páně, ve kterém bude zničena, vám pošlu proroka Eliáše.“ Je to tak? Proto zde nemohl být míněn Jan Křtitel, neboť ten hrozný den Páně tehdy nebyl. Byl ještě dva tisíce let vzdálen.

Pozorujte další verš. Doufám, že jste nyní skutečně duchovní. Toto je milostný dopis a vy musíte číst mezi řádky, abyste to správně pochopili. Víte, co mám na mysli. Vzpomeňte si na biblické místo, kde Ježíš děkoval Bohu, že to skryl moudrým a chytrým, a zjevil nemluvňátkům.

Často jsem to ilustroval na příkladu, jak mi píše dopisy má žena. Vidím, co je psáno v dopise, ale čtu mezi řádky, abych se dozvěděl, co tím míní, neboť ji miluji. Znáám její povahu. Musíte znát povahu Boží a milovat Ho, potom máte správné porozumění pro Písmo. ON to zjevuje. Pozorujte další verš.

... aby obrátil srdce otců k synům, (dejte nyní pozor!) a srdce synů k otcům jejich.

Jan přišel jako Eliáš, obrátil srdce Izraelitů, kteří přijali jeho zvěst, k dětem. Ale když přijde tentokrát, pak obrátí srdce církve zpět k letničním otcům. Nyní je to přesně naopak. Pochopili jste to? Čtème to.

... aby obrátil srdce otců k synům ...

Starým ortodoxním kněžím řekl: „Bůh je schopen z těchto kamenů Abrahamovi syny probudit.“ Nemyslete si, že jste něčeho schopni. On měl tehdy srdce starých, otupělých, ortodoxních kněžů zavést k víře dětí; všech, kdo se nechali pokřtít a čekali na Mesiáše. „Vy hadí plemeno, kdo vás varoval, jak byste unikli nadcházejícímu hněvu?“ Vidíte, obrátil srdce otců k dětem.

Ale také srdce dětí mělo být obráceno k otcům. Nyní, na konci tohoto období, až přijde tento velký Eliáš, vezme letniční zvěst a srdce dětí zavede k víře otců. Bude je kárat, protože se nedrží

stejně víry jako na počátku. Amen. Věřím, že nyní poznáváme velice dobře, že to bude Eliáš. Že ano? Nyní to víme.

Vidíte, ještě k tomu nedošlo. Strašný den Páně ještě nenastal. Často se ptám, zda ten muž bude jen kazatelem. Eliáš činil divy, aniž by kázal. Když stejný duch spočinul na Janovi, ten jenom kázal, aniž by konal divy. Proč? Po něm měl přijít Ježíš, ten měl ty divy činit. Slunce spravedlnosti mělo vzejít s uzdravením pod svými křídly. Nebylo potřeba, aby Jan činil divy. Jen oznámil příchod Ježíše Krista.

Nezapomeňte, že Eliáš, který má přijít, bude špatně pochopen. Bude před Pánem tak velikým, mocným mužem, že lidé budou myslet, že je to skutečně Mesiáš. Janovi tehdy řekli jeho nejlepší přátelé: „Jsi Mesiáš?“ Odpověděl: „Nejsem hoden rozvázat řemínek u Jeho bot, je to Ten, který přijde po mně.“

Byli plni očekávání, že uvidí Mesiáše. Mínili, že Mesiáš přijde. Když se mezi nimi objevil tento velký fenomén, měli za to, že je to Mesiáš.

Jan odpověděl: „Já to nejsem. ON přijde po mně.“ Pochopili jste to? Jeho blízcí přátelé si budou myslet, že je Mesiáš.

Pozorujte, stane se ještě něco jiného v podobném způsobu. On přijde krátce před dnem Páně. Ve dnech Janových nebyla země spálená. Je to stále ještě budoucnost. Při prvním příchodu jen kázal. Podruhé bude dělat oboje, kázání i znamení, která Ježíš zaslíbil. Pozorujme nyní povahu proroka, který přijde. Jaký bude?

Nuže, jsme uspokojeni, že anděl tohoto posledního období byl předpověděn již ve Starém zákoně. S jinými to tak nebylo – Pavel, Ireneus, ti nebyli předpověděni. Ale toto poslední období – konec, zničení, konec světa – to je tak mocný čas, který je krátce před námi. Již ve Starém zákoně byl anděl tohoto období ohlášen se zřetelem na konec tohoto období. Je to pomazaný, mocný Eliáš.

Dejte pozor! Jaký bude mít Eliáš charakter? Zprvée bude mocným prorokem, který stojí věrně na Slově Božím, neboť Eliáš byl věrný a právě tak Jan. Bude činit divy a znamení a obrátí srdce dětí k víře letničních otců. Bude nenávidět denominace jako Eliáš. Myslím, že jsme tu věc pro něho začali. Je na čase, že musí přijít. Bude nenávidět denominace. Eliáš je nenáviděl. Také Jan je nenáviděl.

Jan řekl: „Nepřicházejte s tím, abyste mysleli: ‚Máme otce Abrahama,‘ farizeové a saduceové, hadí pokolení, neboť vám říkám, že Bůh je schopen Abrahamovi z tohoto kamení děti probudit.“

Eliáš řekl: „Všichni bloudí. Nikdo nezůstal, než já sám.“

Bude nenávidět vyfintěné ženy. Eliáš to také dělal. Jezábel. Souhlasí to? Jan to dělal: Herodias. Tito dva proroci měli stejného ducha. Nenáviděli denominační svět, svět kostelů. Nenáviděli nalíčené, špatné ženy. Něco v jejich duchu té věci odporovalo. Jezábel usilovala Eliášovi o život. Herodias nechala Jana stít.

Tento prorok bude milovat pustinu jako Eliáš, který žil osamocený v pustině. I Jan žil sám v pustině. Víme, že tak to bude s Eliášem. Bude to tento prorok, kdo zůstane na pravdivém Slově Božím. Ano, zůstane s celým Slovem. Proč? Aby navrátil víru, jaká byla v Efezském církevním období a během času se ztratila – víru v církvi, které jsou dány otevřené dveře; ale oni jej odmítli.

Nebude učený. Eliáš Tesbický nebyl učený. Jan nebyl učený. V Luk. 1 od verše 67 je řečeno, kým bude. Již jako dítě odešel do pouště a zůstal tam až do dnů, kdy v Izraeli vystoupil (Luk. 1, 80).

Tento prorok bude svým způsobem náladový. Potom, co Eliáš měl velké shromáždění, s ním nemohl nikdo vyjít. Eliáš měl své jisté časy. Odešel, přivolal s nebe dolů oheň, který padl na oltář a všechno shořelo, zúčtoval s Bálovými kněžskými, pak utekl do pouště a řekl: „Pane, nejsem lepší než moji otcové. Nech mne umřít. Po velikém probuzení tam seděl pod keřem a chtěl zemřít.“

Když zavřeli Jana kvůli té špatné ženě do vězení, byl náladový. Myslím, že to Pembermann o něm řekl: „Jeho orlí zrak se ve vězení zakalil.“ Poslal několik svých učedníků. Proč? Prohlásil: „To je Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Jan nad Ním viděl ohnivý sloup jako sestupující holubici a na Ném zůstávající; dosvědčil před všemi: „To je Beránek Boží.“ A řekl: „Já bych měl být pokřtěn od Tebe, proč přicházíš ke mně?“

Ježíš odpověděl: „Pro tentokrát to tak nech být.“

Když byl uvězněn, velice rychle se zkormoutil. Vidíte, bylo hodně těžké ho vyburcovat. Když se jim to podařilo, řekl: „Jděte a zeptejte se Ho, jestli je to On, nebo máme čekat na jiného.“ Vedlo se mu jako Eliášovi. Vidíte, je to náladový muž. Máme s ním soucit, neboť víme, co to je.

Nuže, jak se zachovala církev během jeho vystoupení? Toho bych se raději nechtěl dotýkat. Až bude tento mocný Eliáš, kterého nám Bůh pošle, známý, až se sám představí, jak to učinil Eliáš, pak je církev připravena být osvobozena, osvobozena z rukou pohanství. Když tam Eliáš vystoupil a řekl: „Ať se ukáže, kdo je pravý Bůh,“ osvobodil církev. Totéž udělal Jan. Když viděl Ježíše, řekl: „ON musí růst, já se musím menšit.“ Jan začal kázat a stal se před příchodem Páně populární. Na konci přišlo zjevení.

Zjišťujeme, co znamená Eliáš pro toto církevní období. Chceme dokázat, že je to Eliáš. Eliáš přinesl prorocství. Nemusel umírat. Byl proměněn a vzat vzhůru do nebe. Stinný obraz na církev na konci, až přijde tento Eliáš. Na konci svého času bude církev vytržena, aniž by prošla stínem smrti. To bude vytržení. Věřím, že ten velký Eliáš, který má přijít, bude pomazaným Eliášem, jenž byl pro tento čas oznámen. Amen! Myslím, že až přijde, bude v těchto posledních dnech andělem-zvěstovatelem církve, zavrženého, poníženého lidu; v takovém stavu se nyní církev nachází. Myslím, že Eliáš je v Bibli zaslíben. Tomu můžeme rozumět. Je to Eliáš, kdo byl v Bibli zaslíben a přijde v těchto dnech. Věříte tomu?

Nyní přejdeme k Laodicii, abychom se dozvěděli, co nám Pán říká dnes.

Pozdrav církvi:

Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího ...

Ó, to by vystačilo na celý večer, jestliže nám toto Pán zjeví, ten který je „Amen“, ten „Poslední“. ON se ve všech dobách zjevoval různým způsobem. Zde v posledním období je řečeno: „Já jsem ten Poslední“. Toto je závěr. Abychom ukázali, že On byl také ten „První“, ten „**JÁ jsem byl**“. ON je Počátek stvoření Božího.

Ó, pochopili jste to? Jak by mohl být Bůh stvořen, když On je Duch? Jak by mohl, když je věčný? ON nikdy stvořen nebyl a nebude, neboť je Bohem od samého počátku. Ale ten, který je Počátek stvoření Božího, je Ježíš Kristus, když byl zjeven a Bůh v Něm bydlel. ON je Boží stvoření. První a Poslední, Amen – Počátek stvoření Božího. Bůh sám si připravil tělo. ON přišel dolů a bydlel v Něm. To je Počátek stvoření Božího. Ó, není nádherný?

Vidíme, že nejdříve zjevuje Svě Božství. „JÁ jsem Všemohoucí. JÁ jsem ten, který byl, který jest a který přijítí má, ten Všemohoucí.“ Církvi v Efezu to řekl třikrát. V přechodu do Laodicie řekl: „JÁ jsem Amen. Na počátku jsem byl ten První, zde jsem ten Poslední. JÁ jsem Počátek stvoření Božího. Během období církve byste měli pochopit, že Já jsem Bůh. Boží stvoření v lidské podobě. JÁ jsem Počátek stvoření Božího.“ Amen.

Nad tím by mohl jásat dokonce presbyterián. Jen na to pomyslete! Počátek stvoření Božího! Ó, to miluji. Stvoření Boží, když byl Bůh stvořen, když Bůh se stal masitým tělem v Ježíši Kristu a bydlel mezi námi.

V dalším verši sbory chválil, ale tuto církev nechválí. ON ji kárá, ale nechválí. Laodicenské období neměl za co pochválit. Navzdory všemu světlu, které měli, šli zpět. Nepotřebovali chválu, ale napravení a toho se jim dostalo. Této církvi měl co vytýkat, ale neměl ji zač chválit.

Nyní bych chtěl číst 15. a 16. verš:

Vím skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený ani horký, vyvrhu tě z úst svých.

Je tohle chvála? To je ostré napomenutí bezbožného Laodicenského období, nejhoršího ze všech. Ti ostatní se ocitli v utrpení a rozličných věcech. Neměli nic, byli sužováni chudobou, putovali v ovčích a kozích kůžích, byli bez domova, rozřezáváni, upalováni, zabíjeni, předhazováni lvům atd. Drželi se pevně víry. Ale tato skupina je bohatá a nic nepotřebuje. Má všechno. Je to smilnice, tak to je. Dostane se nám veliké lekce. Doufám, že Pán nám při tom pomůže. ON řekl: „A tak že nejsi studený ani horký, ale vlažný ...“

Je to jako s mlékem. Dobré, studené mléko je zdravé, že ano? Horké mléko vám udělá dobře. Ale vlažné vyvolá zvracení. Vzpomínám si, jak jednou v noci jsem se asi před 25 lety, tam u řeky rozstнал. Bydlel jsem v malém člunu. Onemocněl jsem. Navštívili mne. Můj švagr mne zavedl k Dr. Islerovi, který se mne ptal: „Co se děje?“ Odpověděl jsem: „Je mi špatně od žaludku.“ Řekl: „Vypij sklenici teplého mléka.“

Ó bratře, po vlažném mléku se mi udělalo tak zle, že se mi obrátil žaludek.

Bůh řekl: „Ó, kéž bys byl horký nebo studený.“ Jedno nebo druhé. Ale ne vlažný. Tak je tato církev před Bohem. Ona Mu dělá problémy. Nebud'te vlažní. Bud'te žhaví, vroucí nebo studení.

Chlad anglikánského kostela přiměl Johna Wesleye konat svá shromáždění jinde, neboť tam byla zima a chlad. Chlad metodistického sboru způsobil, že William Booth se stal žhavým kazatelem spásy. Vidíte, Bůh řekl: „Nepůjdeš-li do sebe a nebudeš činit pokání, přijdu a pohnu tvým svícem a postavím jej jinde.“ Sbor metodistů přijal posvěcení, které kázal John Wesley. William Booth hned potom přišel s Armádou spásy a šel kupředu. Proč? Oni se zorganizovali. Udělali z toho organizaci a Bůh řekl: „Tohle nenávidím.“

William Booth vystoupil a pochopil to. Ale co udělala Armáda spásy? Totéž. Obrátil se a také se zorganizoval. Po něm vystoupil Campbell a existovali nějaký čas. Následoval John Smith s baptisty. Potom přišli Nazarejští a nato již letniční.

Co udělali Nazarejští? Zařídili se stejně a udělali z toho denominaci. Co vzešlo v té době? Vyrůstly z toho dvě malé ratolesti, Sbor Boží atd. Co udělali? I oni se zorganizovali. Jen je nechte jít. Pak přišli letniční s požehnáním Pozdního deště. Co udělali? Zorganizovali se a On je nechal jít.

Nyní se blížíme ke konci. V několika minutách dostanete něco velice silného.

V pořádku! ON vás chce mít buď vroucí nebo studené, jedno nebo druhé. Nebud'te vlažní. Nepředstírejte, že nic nemáte. Bud'te vroucí pro Boha nebo jděte zpět do organizace. Nebud'te vlažní.

Nyní je to stejné. Totéž se děje nyní. V této církvi. ON by chtěl, abyste byli studení nebo horcí. Nechce, abyste byli vlažní. Do tohoto vlažného stavu se dostali letniční. Občas se někdo posadí ke klavíru, mají buben, tlučou do něho a nadělají dost muziky. Možná, že někdo povstane a řekne: „Čest buď Pánu! Haleluja!“ Hudba ustává. Ano, Bůh je tím znechucen.

Předstírají, jakoby se toho hodně dělo, jakoby bylo mezi nimi žhavé probuzení. Mají v církvi mechaniku. Vidíte? Jsou bohatí. Sešli se, měli velká shromáždění a podobně. Zažili v této církvi dobré časy. To všechno je pravda, ale to všechno je jen mechanická mašinerie. Není tam teplo Ducha svatého.

Podívejte se, co tu řekl:

Vím skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó, bys byl studený aneb horký. A tak že jsi vlažný, ... vyplivnu tě z úst svých.

Ó, kéž bys byl studený nebo horký. Ale protože jsi vlažný, musím se tě zbavit. Vyplivnu tě ze Svých úst. Nuže, oni mají dostatek peněz, velké budovy, velké věci ve svých programech, ale teplo Ducha svatého nemají. Ó, mají mašinerii, dali dohromady sjednocený sbor, mají největší budovy, které kdy měli a dějí se veliké věci, ale Ducha svatého nemají. A to je to, co Bůh církvi poslal – Ducha svatého.

Budeme hned pokračovat 16. veršem.

Mají všechny možné výbory. Ó, je tam velice rušno. Společnost starých dam, hry mladých mužů, v pátek večer loterie, basketball v neděli odpoledne, baseball atd., pánské debatní kluby. Ó, máme všechno možné. Říkám vám, je těžce zatížená společnostmi, kluby, shromážděními a tomu podobným, avšak teplo Ducha svatého tam není. Vidíte, máte velkou mašinerii, ale nemáte nic, čím byste to ohřáli. Vy se rozpalujete pro svět, ale ne pro Boha. Proto jsou vlažní. Přirozeně, že máte více členů, než jste kdy měli.

Baptisté řekli: „V roce 1944 jsme jich získali milion!“ Ale co máte? Velikou mašinerii. Ve stejném sboru, ve kterém jsem ty poznámky slyšel, museli udělat patnáctiminutovou přestávku, aby si kazatel, diakoni a ostatní mohli zajít zakouřit. A potom se zase vrátili dovnitř. Vidíte to? Takové věci Bible jednoznačně odsuzuje. Kdo toto tělo poskvřňuje ... Lékaři to také odsuzují a říkají, že

cigarety jsou plné rakoviny. V rádiu pak říkají: „Filtr myslícího člověka." (V reklamách na cigarety s filtrem). Jak řekl Billy Graham: „Kdo si to myslí, je blázen."

„Filtr myslícího člověka." Myslíci člověk vůbec nekouří. Tak to je! Myslete dříve, nežli jednáte. Ale ženám se říká, že budou štíhlé a budou moci nosit šaty podle módy. Pak se to dobře prodává. Nyní kouří více žen než mužů. Ženy kouří třikrát více než muži, neboť chtějí být štíhlé. Nechápu, že to vyvolává TBC a rakovinu a podobně. Úplně nenápadně to vnikne do těla, sežere je to a zabije. Nepošlo z toho nic jiného než zlo. To souhlasí. A to má být filtr myslícího člověka!

Ne! Vy ovšem říkáte: „Bratře Branhame, proti tomu se ohrazuji. My máme velká shromáždění! Podívej se přece, co měl Billy Graham v celé zemi." Ó jistě, velká mašinerie, zaplacení evangelisté, zaplacení sbormistři. Najímají si evangelisty: „Kolik mi dáte, když budu konat probuzení? Nejste-li schopni dát dohromady tolik a tolik tisíc dolarů, pak tam nepřijdu." Tak to je. „A kdo povede zpěv? Jdi a najmi toho a toho, to je velký sólista. Pozvi také jeho. Polovina posluchačů přijde již jen kvůli němu." Zaplacení sólisté, zaplacení evangelisté. Došlo to tak daleko, že získávání duší se stalo obchodem. Získávání duší není obchod církve, to se děje skrze sílu Ducha svatého v církvi. Získání duše je věc Boží. Nekoupíte je penězi. Ne, to všechno jsou skutky. Zaplacení evangelisté, zaplacení sóloví zpěváci, zaplacené sbory atd. To Bůh nechce. To všechno jsou skutky. Bůh nechce takové skutky. Chtěl by, aby ve vás působil Duch svatý.

Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.

Letniční v tomto posledním období mysleli, že byli bohatí. Navenek také jsou. Jsou bohatí. Jen si vzpomeňte, jak se tomu sboru vedlo ještě před několika lety. Stáli někde na rohu ulice, museli chodit z jednoho shromažďovacího místa na druhé a měli to těžké. Nyní ale mají některé z největších budov, jaké existují.

Podívejte se na Assemblies of God. Ti mívali svá shromáždění v obyčejné dřevěné budově, podobné, jak je tato a nyní staví budovu za šest milionů dolarů, přesto, že říkají, Ježíš Kristus přijde velice brzy. Vaše skutky dokazují, že tomu nevěříte. Pokrytectví! Budova za šest milionů dolarů a takové věci a říkáte: „Ježíš přijde velice brzy," – a chudí misionáři jsou na misijním poli bez bot, praví, bohabojní misionáři bez bot, dostávají dvě porce rýže na týden a takovým způsobem přinášejí evangelium do džunglí svým bratrům. A zde se staví budova za šest milionů dolarů! Kostel s velkými kouřovými skly v oknech. Na to toho užívají. Často mají tolik peněz, že mnohdy při kostele zřizují společnost na půjčování peněz.

Lékař vydává posudky jejich evangelistům a misionářům. Jestliže by někdo chtěl jít na misijní pole, musí se podrobit lékařskému vyšetření, eventuálně navštívit psychiatra, aby otestoval jeho inteligenci. Ten test dělá Duch svatý, k tomu není potřebí psychiatra.

Říká se: „Jsme bohatí a nic nepotřebujeme." Jistě, máte hodně peněz. Navenek jste velice bohatí, máte veliké budovy, kouřová skla v oknech, kazatelé jsou vynikajícími řečníky! Ó, řeknu vám, jsou to skutečně znamenití řečníci. Stojí tam a mluví celý večer a neřeknou nic. Říkám to proto, že se zabývají věcmi, které by vůbec neměli vyslovovat. Stojí tam a mluví o tom a onom. Víte, jak je to s těmi zaplacenými zpěváky. To souhlasí. Potom vystoupí na pódio vynikající kazatelé a když nemají na sobě smoking s obráceným límcem, přivedou své posluchače do rozpaků.

A vystoupí tito zpěváci, ženy s vlasy ostříhanými jako Jezábel a s takovou spoustou líčidla na obličej, že by tím mohly natřít chlív. Jakmile svléknou svůj sborový stejnokroj, navléknou krátké kalhoty a mužské oblečení, ačkoli Bible říká, že to je před Ním ohavnost, jestliže si žena oblékne mužský oděv. Po ulici chodí s nosem vzhůru. Kdyby přšelo, utopily by se. Chytré hlavičky, arogantní, vznětlivé Jezábely. To je důvod, proč nemáme žádné probuzení. Mají veliké dílo mašinerie.

Ó, mohou mít hlasy jako archandělé. Bůh je za to povede k odpovědnosti. Tito Elvis Presleyové, Ernie Fordové atd., jakkoli se jmenují, s pěknými hlasy, které dávají k dispozici ďáblu. Bůh řekl, že to od nich bude vyžadovat.

Slepou Fanny Crosbyovou respektují z toho důvodu, že svůj talent nikdy neprodala světu. Dostala ho od Boha. Místo aby tito mnozí lidé, talentovaní zpěváci, znamenití řečníci, velcí muži

atd., svůj talent užívali pro Boha, tak je ďábel zmátl a pracují pro něho. Osobnosti v rádiu a v televizi prodávají sami sebe světu, místo aby se předali Bohu. Mnozí z nich chodí do sboru; jsou krásně oblečení, zpívají tam a pak jdou a další večer zpívají rokenrol. Populární zpěváci jsou členy jistých sborů a dávají se k dispozici pro natáčení filmů. Tam zpívají rokenrol. Jsou králi rokenrolu a chtějí být nábožní. To je ďáblův trik.

Jeden měl dost rozvahy. Chtěl být kazatelem, v neděli dopoledne chtěl kázat a potom zpívat v rádiu rokenrol a podobně. Nakonec vzal pistoli a zastřelil se. Respektuji toho muže, ale on měl právě tolik rozumu jako prasata, do nichž vešli ďáblové a potom se vrhla do vody a utopila se. Někteří nemají ani tolik rozumu.

Znám vás a nechci být tak tvrdý. Ale bratře, sestro, tu věc musíme nechat hluboko vniknout. Toto je den, ve kterém žijeme. Zřejmě to byl Ježíš, kdo nazval Heródesa starou liškou. Jan je nazval hadím pokolením.

Oni mají veliké budovy, kouřová skla v oknech, výmluvné kazatele, zaplacené zpěváky. Ale co mají vevnitř? Z Ducha svatého nic. Stojí tam, zpívají ve sboru a jdou ven v šortkách. Vy mizerní pokrytci!

A ty, kazateli, který jdeš do některého shromáždění, protože tam dostaneš více peněz než na jiném místě, ty ničemo, vůbec nemáš právo postavit se na pódio. Peníze! „Jestliže nedostanu tolik a tolik tisíc dolarů, pak nemůžeme přijít. Naši manažeři půjdou kolem. Jestliže ty peníze dáte dohromady, přijdeme. Když nemohu se všemi plně spolupracovat, pak nepřijdu. Jestliže všechny sbory nespolupracují, abych dostal dost peněz a zaplatil dluhy, pak nepřijdu.“

Bratře, pravý Boží muž by tam šel, jestliže by jej vedl Duch svatý, i kdyby musel pít vodu z potoka. Raději bych jedl slané pečivo a pil vodu z potoka. To souhlasí. Jenom to je opravdový služebník Boží.

Ale lidé přijímají závazky s rozhlasovým a televizním vysíláním a rozličnými věcmi světa, takže bezpodmínečně musí mít peníze. To není od Boha. ON řekl: „Ty jsi bohatý a nic nepotřebuješ ...“ Ale právě to, co potřebuješ, nemáš. Ty jsi to ale nevěděl. „Bohatí a nemají ničeho zapotřebí.“ Jsou zaplacení, aby činili ty věci, které vykonávají. Hrají karty. „Ó“, říkáte, „máme velkou schůzi.“ Ovšem. „Máme největší shromáždění. Víte, k nám chodí starosta města. Víš, když přijde do města ten a ten, potom přijdou do našeho kostela. Všechny osobnosti jsou v našem kostele.“

Když ale přijdou do shromáždění ti chudí, posvěcení, potřební, pak se za ně stydíte. Vůbec je tam nechcete. Bojíte se, že by někdo řekl Amen během kázání.

Jednou jsem četl o ženě, která přišla do sboru. Své děti vychovávala bohabojně ve starobylém odlehleém sboru. Jednoho dne přišel mladý muž a oženil se s její dcerou.

Ve městě patřil ke sboru stejné denominace. Řekl té matce, že je křesťanem. Oženil se s její dcerou a vzal ji tam. Po nějakém čase ji konečně odnaučil, co ona měla tam v tom malém místním sboru v horách, v porovnání s tímto velkým, příjemným sborem se stejným názvem. Jenže tam v horách měli Ducha svatého, zde neměli nic.

Jednoho dne se její matka rozhodla dceru navštívit. Ptali se, co by s ní asi měli dělat. Když tam dorazila, působila dojmem, že přišla z pohádky. Šaty zapnuté až ke krku, dlouhé rukávy, vlasy hladce sčesané zpět, čistý obličej. Přišla tam a řekla: „Haleluja, miláčku. Jak se vám všem vede?“

Řekla: „Zítra je neděle. Jdete přece všichni do shromáždění, že ano?“

Její zeť řekl: „Co s ní uděláme? Tak jak je, ji tam s sebou nemůžeme vzít.“

Ona řekla: „Nevím, co dělat.“

On řekl: „Matko, chtěl bych ti něco říci ...“ Ona odpověděla: „Ale miláčku, nemohu zůstat bez shromáždění. Tady je jistě v blízkosti nějaký sbor. Vždyť na rohu jsem jeden viděla.“

On ale mínil: „Pak to asi musíme udělat.“

Vešli dovnitř, ji nechali jít napřed, styděli se za ni. Ona přešla ulici ve svých dlouhých šatech. Pod paží si nesla Bibli. Bratře, možná, že její jméno nebylo zapsáno do listiny mezi velkými, ale věřím, že bylo zapsáno v Knize života Beránka. To byla hlavní věc.

Vešla do sálu a posadila se vzadu. Otevřela si Bibli a začala číst. Všichni se začali ohlížet a mysleli, že přišel někdo staromódní. Ohlíželi se. Všichni byli pěkně oblečení, typičtí Laodiceňští, v hezkém oblečení atd., ohlíželi se a viděli tam tuto starou matku s úsměvem na tváři číst Bibli.

Potom přišel kazatel. Poté, co byli u konce se všemi věcmi, zůstalo asi patnáct minut na kázání. Postavil se a řekl: „Pán je dobrý.“ Ona řekla: „Čest buď Bohu, to souhlasí. Haleluja!“ Všichni natáhli krky, jako houseři, rozhlíželi se, kdo to asi byl.

Po nějaké chvíli si odkašlal a řekl: „V každé době by měli být křesťané velcí a stateční a milí ...“ Ona řekla: „Čest Bohu, to je správné.“ Zase hleděli kolem sebe. Podíval se směrem k diakonům. Ihned pochopili, šli dozadu, vzali tu malou ženu za ruku, vyvedli ji za dveře a řekli: „Ty rušíš kazatele.“

Jste mrtví a nevíte to. Co vám budou platná barevná skla v oknech? Co bude s vašimi pohodlnými, polštářovanými řadami sedadel, co bude s vaším velkým shromážděním? Jdou přímou cestou do pekla jako kuna do své klece. Neboť jestliže nemáte Ducha Božího, jste ztraceni. Jedině, že byste byli znovuzrozeni, jinak království Boží nemůžete vidět. To je hořké.

Je to podobné, jako když jsem užíval rybí tuk. Říkal jsem: „Mami, já to nesnáším.“ Ona řekla: „Když ti z toho nebude špatně, pak ti to také nepomůže.“ Myslím, že tak to je i s tímto. Ó, když chcete k nim mluvit v jejich pěkných velkých budovách, jestliže jdete do jejich sboru, pak vám brzy řeknou: „Vy jste asi letničníci?“

„Ano, jsme letničníci.“

„Věříte ve znovuzrození?“

„Ano.“

„Potom bych vám chtěl něco ukázat. Hleděte na tuto budovu! Kolik tato budova stála? Její vybudování přišlo na třičtvrtě milionu dolarů. Víte, dříve jsme to neměli. Byli jsme na ulici.“ Jestliže se člověk rozhlédne, jaké si pořídili drahé věci! Potom mluví o všech těchto velkých věcech, ale o ztracené duše nemají žádnou starost. Vždy vám chtějí ukázat, jaké mají velké budovy.

Říká se: „Podívejte se na počet návštěvníků naší nedělní školy, kolik jich jen je.“ Co je jim to platné, když nemají Ducha svatého? „Bohatí ve všem, nic nepotřebují.“ To řekl On. Tak smýšlíte, ale nevíte, že jste chudí, bídní, slepí a nazí. A nevíte to. „Přirozeně“, říkají: „Víš co? Vzpomenete si ještě na ten malý kostel, který jsme mívali? Tento nyní je velký.“ Ale říkám vám, oni nemají místo pro duše, ale musí dbát na to, aby všechny ostatní věci byly v pořádku. Pomoc ženám a ostatní věci, o to všechno musí být postaráno, ale žádná starost o ztracené duše. Ó člověče, do čeho se dostal tento sbor?

O duše se nestarali, ale měli starost o bohatství. Měli převrácenou starost. Šlo jim o bohatství, ale ne o ztracené duše. Písmo říká: „Neví, že jsou mizerní, bídní a slepí.“ Mají za to, že mohou brát peníze, aby obrátili svět.

„Ó, jestliže bychom jen mohli získat program, za který bychom mohli vybrat hodně peněz, myslím, že bychom mohli obrátit svět“, tak to říkají.

„Kdyby do našeho sboru přišli ti bohatí, bratře Branhame, jestliže bychom je dokázali přimět, aby sáhli hluboko do kapsy, věřím, že potom můžeme založit společnost a obrátit svět. Mohli bychom vzít letadla a shazovat literaturu v Africe a všude, jen kdybychom měli peníze“, říkají.

Bratře, svět penězi neobrátil. Svět bude obrácen skrze Ducha svatého, skrze kázání plné síly Ducha svatého a kříže. Jen tím může být svět obrácen. Program Boží nejsou peníze, ale Duch svatý. To je Boží program pro Laodicenské církevní období, i pro každé jiné. Potřebují Ducha svatého.

Říkají: „Máme zlato.“ Je to zlato, ale ne to správné. Mají dost zlata, ale ne to pravé. Proto je Ježíš káral. „Znám tvé skutky a vím, že jsi bohatý; míníš, že již nic nepotřebuješ. Radím ti, abys ode Mne koupil zlato, které je zkoušeno v ohni.“ To je jiné zlato, ověřené v tavicí peci, prošlé skrze smrt, skrze Golgatu a šlo vzhůru.

Mnoho ze zlata, které nyní máte, se potáhne vlhkostí a zrezne. Chcete se podívat do Jak. 5, 1-3. Potom budete vědět, co chci říci:

Nuže nyní, boháči, plačte, kvílíte nad bídami svými, které přijdou. Zboží vaše shnilo, a roucho vaše zmolovatělo. Zlato vaše a stříbro zrezivělo, a rez jejich bude na svědectví proti vám, a zžře

těla vaše jako oheň. Toto zlato se zkazí. Ale zlato, které dá Ježíš, je Duch svatý. Zlatý olej Ducha plyne do vašeho srdce. ON vám dává radu: „Přijďte a kupte zlato ode Mne, jestliže chcete být opravdu bohatí." Oni byli také slepí. Je to zlé, tak být. Myslím, že tito křesťané nebyli slepí, byli krátkozrací. To jediné, co viděli, byly jejich veliké budovy a početná shromáždění. Viděli jen své dobře oblečené chóry ve stejnokrojích a podobně. Myslím, že byli jen krátkozrací a sotva mohli vidět svůj vlastní nos. Nebyli asi úplně slepí, nýbrž jen krátkozrací. Mohli vidět jen, že patří sem nebo tam, svou velkou denominaci, své velké shromáždění, hodně členů, nedělní školy a pěkné budovy. Ale oni potřebují Ducha svatého, řekl Ježíš. Potřebují Ducha svatého. Pán jim řekl: „Vaše oči jsou tak špatné, jste tak krátkozrací, nemůžete vidět nic jiného, než své veliké budovy a velická pěkná shromáždění. Starosta města a populární osobnosti chodí do vašeho kostela, ale na Mne jste zapomněli."

„Jestliže jste tak slepí a bolí vás oči, pak vám prodám oční mast."

Je to zarážející, ale ti doktoři teologie ji neměli. Měli mnoho parfému a dostatek teologie, ale potřebovali oční mast – Božího svatého Ducha, aby si pomazali oči a mohli vyhlížet po příchodu Páně a nahlédnout do Bible, aby to Slovo viděli. Oni ví, jak mají správně vyslovit „Amen". Měli parfémy, měli různé masti, ale potřebovali oční mast, říká Bible. „Potřebujete oční mast, aby se vám otevřely oči."

Již jsem vám vyprávěl, jak se mi vedlo, když jsem byl malý. Nyní mi to přichází na mysl. Vyrostl jsem v horách v Kentucky. Bydleli jsme ve starém dřevěném domě. Nahoře jsme měli malý pokojík se slavníky. Přikrývali jsme se peřinou. Nevím, víte-li vůbec, co to je. Byli jsme prostě velice chudí. Tatínek a maminka měli svou postel dole. Vylezli jsme po malých schůdkách nahoru. Matka položila přes postele stanovou celtu, neboť když jsme si lehli, mohli jsme počítat hvězdy. Stačilo nám měsíční světlo. Ve střeše byly veliké díry.

Při sněžení nebo dešti jsme se my, děti schovaly pod stanovou celtu, abychom nezmokly. Někdy vznikl průvan. Bylo nám zima a zanítily se nám oči. Ráno nás matka svolávala dolů. Řekl jsem: „Mami, nemohu přijít, mám zhnisané oči." Oči mi prochladly a nemohl jsem je otevřít. Snažily jsme se otevřít oči, ale nešlo to.

Dědeček kladl pasti na bobry. Bobří sádlo bylo lékem na všechno v domě. Mazali jsme jím i boty. Když jsme měli zapálený krk, trochu nám ho bylo přimícháno a museli jsme to spolknout.

Když jsme měli tak zanícené oči, vzala maminka sádlo a řekla: „Okamžik, miláčku." Šla do kuchyně, přinesla velký starý hrnek s bobřím sádlem a rozehřála je. Přišla nahoru a potřela nám oči, až to začalo působit. Po malé chvíli jsem mohl oči otevřít a vidět.

Řeknu vám, měli jsme strašlivý průvan, celou zemí to strašně fičelo. Baptisté říkají: „Dny divů pominuly. Něco takového jako Duch svatý již není. Žádné mluvení v jazycích, žádný křest na jméno Ježíše Krista." Ó, průvan. Mnohé oči jsou zavřené kvůli duchovní zimě. Bratři, potřebujeme více bobřího sádla, aby se oči otevřely. Je potřeba čerstvého křtu Duchem svatým. Tím budou vaše oči pomazány a vyčištěny. Krátkozrakost bude od vás vzata a můžete vidět Slovo jako pravdu. Tak je to správné.

„Radím ti, vzít ode Mne oční mast." Takovou, která pomaže vaše oči. Doktoři teologie mají vlastní teologii. Mají svůj parfém, ale je třeba více než to. Je potřeba Ducha svatého, aby získali duchovní výhled a viděli v činnosti nebeskou sílu. Ducha svatého, mast Ducha svatého.

Mast je horký olej. To víme. Tak je Duch svatý olejem Božím. Všechna teologie a parfémy: „Ó, drahý bratře, jsi v pořádku. S tebou nic převráceného není. Všechno je dobré. Máme největší kostel ve městě." Ten parfém nic nevypůsobí. Budete jen hledět před sebe a říkat: „Ano, máme velký kostel." Co se ale stane při nadcházejícím soudu, až vás Bůh potáhne k odpovědnosti, vy členové Laodicenského sboru? Nemluvím jen pro vás zde, zvukové pásky půjdou do celého světa. Mluvím vlastně k mnoha milionům lidí v tomto čase.

Tak je to s Laodicií: Vlažná, odpadlá, krátkozraká a co ještě. Mezek. Mezek je kříženec, od začátku mu schází jiskra. Když na něho mluvíte, vztyčí své veliké uši a říká: „Iá, iá, iá!" On nemá žádnou přívětivost. Je křížencem mezi koněm a oslem. Smíchejte Nikolaity a Laodické a máte zase mezka. Nemají žádné porozumění. Mluvte s ním o Božím uzdravení nebo o křtu na jméno

Ježíše, řekne: „Iá, iá, iá! Můj kazatel to neučí. Jako presbyteriáni tomu nevěříme." Můžeme je označit jako nevědomé. Co jsou? Nemám rád mezky.

Ale říkám, že mám rád dobrého, čistokrevného koně, kterého můžete něco naučit, jak se má sklonit; můžete ho vzít do cirkusu a naučit ho něco jako člověka. Ledacos pochopí. Jsou čistokrevní. Mezek neví, kdo je jeho otcem, kdo matkou. Nemůže se sám dále rozmnožovat. Tak se to děje s mnohými starými, formálními, studenými denominacemi. Nemohou se již pozdvihnout. Proto vešel sbor do denominací, je mrtvý a již nepovstane. Co je to? Je to kříženec.

Martin Luther byl v pořádku. Ale co udělal, když zorganizoval? Metodisté byli v pořádku. Ale co se stalo, když se zorganizovali? Letniční hnutí bylo v pořádku. Co jste udělali, když jste je zorganizovali? Zkřížili jste je, zavedli zpět do katolicko-nikolaitského kostela. Přesně toho jste se dopustili. Převzali jste jejich křest, způsob jejich jednání, jak říká Bible, jste dcerami záletnice, dcerou děvky.

Dobrý čistokrevný kůň je přístupný. Ó, to je dobré, to mám rád. Položí vám hlavu na rameno, je vlídný a příjemný. Ví, kdo je jeho dědeček a otec. Jeho rasu můžeme sledovat nazpátek. Je čistokrevný.

Mám rád pravého, čistokrevného křesťana – ne někoho, kdo přinese své doporučující listy jeden týden k metodistům, další týden k baptistům a potom v následujícím týdnu zase k letničním a potom k Poutníkům svátosti. Ten neví, kdo je jeho otec nebo matka. Ale chtěl bych vám říci, je-li někdo narozen z Ducha Božího, pak se může odvolat až k letnicím. Je to čistokrevný letniční. Amen. Chtěl bych být letniční od hlavy až k patě. Nemíním tím letniční denominaci. Mám na mysli pravou sílu vzkříšeného Krista a pravá letniční požehnání.

Oční mast, abychom se mohli podívat zpět, odkud to přichází. Vy jen vidíte, co je církev dnes, ale podívejte se zpět na začátek. Pak se dejte na cestu, abyste se potkali s Bohem a tomuhle unikli. Postřehl jsem ještě něco jiného. Jsou nazi a neví to. Nazi a neví to! Takový člověk je ve strašném stavu, je-li bídny, slepý, mizerný a nahý. Nu, pokud to ví, pomůže si sám. Ale když to neví, pak ten ubožák přišel o rozum. To bylo velice silné. Je nepřičetný. Nechápe natolik, aby si sám pomohl.

Jestliže vidíte na ulici někoho mizerného, slepého, bídneho a nahého a řeknete mu: „Bratře, jsi nahý:"

„Ó, já? Bratře, pomoz mi někam, pomoz mi obléknout se."

Ale jděte k nim a řekněte: „Přijali jste Ducha svatého, od té doby, co jste uvěřili?"

„Co jsi zač, svatá koloběžka? Co si myslíš? Tak se mnou nemluv, jsem presbyterián, jsem baptista, chodím tam a tam." Nazi a neví to. To jsem neřekl já. To říká o tomto období Bible. Nazi a neví to. „Přijďte a vezměte ode Mne oblečení, bílé roucho." Bílá roucha patří svatým. Je to spravedlnost svatých.

Nazi! Jistě. Říkáte: „Bratře Branhame, ale ne náš sbor. Je to nejlépe oblečený sbor ve městě." O tom nepochybuji. Poslední móda střížená z nejlepšího materiálu, chodí v tom jako hollywoodské hvězdy, tak sexy, že na ulici na sebe upoutají pozornost každého muže.

Jedna dáma mi řekla: „Bratře Branhame, myslíš, že mi to musíš říkat? Tyto šaty kupujeme tady v obchodech, nic jiného nedostaneme."

Odpověděl jsem: „Stále ještě prodávají látky a šicí stroje. Tady neexistuje žádná omluva." Bible říká: „Kdo na ženu pohlédne, aby jí byl žádostiv, již s ní zcizoložil." To souhlasí. Obléká-li se žena tak sexy a tak se mužům vystavuje, kdo je potom vinen? Ta žena. Ona to zavinila. Přesně tak to je.

Vůči svému muži můžete být čisté jako lilie. Můžete být mladou dívkou, která nikdy v životě neudělala nic převráceného, pannou, když se vdáváte. Jestliže se ale takto oblékáte a způsobíte, že se na vás muži dívají tímto způsobem, zcizoložili s vámi ve svém srdci. Ten hříšník se na vás díval.

Jako křesťané můžete ve městě nosit nejlépe střížené šaty, z nejlepších vlněných látek. Ale pro svaté Boží se nesluší, takto se oblékat. K dítěti Božímu se to nehodí.

„Ó ne", říkají. „V našem sboru jsou všichni dobře oblečení." To říkají oni. „Jsme bohatí a nic nepotřebujeme." Jistě! Říkají: „I náš kazatel se objevuje ve velkém taláru. Celý chór je oblečen do stejnokrojů" – a ďábel je pod tím. Tak je to. To raději nebudu říkat.

Všechny tyto velké věci. Chóry ve stejnokrojích, placené chóry, kterým musíte zaplatit za zpívání. Kazateli musíte zaplatit tolik a tolik, jinak si najde lepší místo. Svola předsednictvo a řekne: „Bratři, byli jste tu ke mně velice milí. Dávali jste mi tolik a tolik týdně, ale presbyteriáni, letniční nebo kdokoli to má být, tam naproti, mi nabízí o tolik a tolik více.“

Co zbývá těm chudým svatým? Jakou mají šanci? Jakou šanci má chudá, malá církev, naplněná Duchem svatým? Něco takového by si nemohli dovolit. Pán sám vám někoho vyvolí. Amen. Toho, koho On sám vyhledá, naplní Duchem svatým a ustanoví jej jako dozorce nad vámi. ON řekl: „Radím ti, přijď a kup si ode Mne bílé roucho.“ Bible říká: ... *a ten kment jsou ospravedlňování svatých.* (Zj. 19, 8).

Pojďme k 20. verši a tím skončíme. Buďte klidní a zbožní a pozorně naslouchejte:

Aj, já stojím u dveří a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvěře, vejdu k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.

Kdo zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sednu s Otcem svým na trůnu jeho.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

Toto je jeden z nejdůležitějších výroků, které jsem našel v Novém zákoně. Chtěl bych, abyste sledovali: *Stojím před dveřmi a tluku.* Všeobecně je tento citát adresován hříšníkovi, že? Hříšníkům říkáme: „Ježíš stojí před dveřmi a klepe.“ Ale zde On klepe na dveře církve, neboť jednou mezi nimi putoval, ale skrze organizování Ho vyhodili ven. ON je venku, mimo církev.

Myslete na to! Na začátku církevních období On putoval uprostřed sedmi zlatých svícňů. Je to tak? Ve které církvi Ho na konci vidíme venku? V Laodicenské církvi. Venku, vypudili Jej. ON stál venku a usiloval o to, aby byl vpuštěn dovnitř. Jak smutný obraz! Spasitel světa stojí mimo církev, kterou vykoupil vlastní krví. To je hanba!

Aj, stojím u dveří, a tluku.

Potom, co je vypuzen ven, se snaží vejít zpět a klepe na dveře. Žádná zpráva v Novém zákoně není tak výstižná jako tato. Míním, že nic nemůže být smutnější. Zachránce světa vypuzený ven z vlastní církve Laodicenské, potom, co jim vytkl, co udělali, jejich bohatství, vlažnost a podobně. ON je nemusí vyplivnout, oni vyplivli Jeho a On přesto stále ještě klepe na dveře a snaží se zase vejít. Proč? Aby jim dal věčný život. Dokonce se pokusil zachránit duše těch, kteří Jej usmrtili na Golgatě. Je to nejsmutnější obraz, který jsem kdy ve svém životě viděl nebo nač bych pomyslel.

Vyloučen! Odkud byl vyloučen? Nu slyšte, přátelé, jestli toto není výstižné. Pochopte ten obraz a nechte to vniknout do svých srdcí. Když byl náš Spasitel na zemi, byl odmítnut vlastním lidem. Byl zavržen, vyloučen. Svět Ho odmítl a ukřižoval. Nyní je vyloučen vlastní církví. Nikde již není žádán. Nepotřebují Ho. Mají své denominace. Nepotřebují Ho. Mají papeže, k čemu by ještě potřebovali Jeho? Mají arcibiskupy, zástupce, event. dozorce. Nepotřebují již Ducha svatého. To nepotřebují. Krista, Ducha svatého, již nepotřebují.

Nemyslím, že by Ho vyhodili vědomě, vždyť Jej přece vůbec nepostrádali. Nepostrádali Ho, neboť stále ještě o Něm zpívali. Kazatel o Něm dále vykládal, takže jim nechyběl. Ve svém zesvětštění a v organizacích říkají: „Dny divů pominuly. Takové věci se již nedějí.“ Ptám se vás, historiků: Prožily kdy tyto kostely probuzení? Vždy k tomu došlo mimo organizaci. Každý, skrze koho nastalo probuzení, stál vždy mimo organizaci. Pokaždé, když začalo probuzení, měli divy a znamení, mluvení jazyky a ěuzdravení. Jakmile zakladatel zemřel, zorganizovali se, udělali z toho organizaci a zemřeli. Bůh jim již neposloužil.

Zde, v posledním církevním období se octl venku a klepe na dveře, On, všemohoucí Bůh. To mi láme srdce, když na to pomyslím. Můj Pán stojí přede dveřmi vlastní církve potom, co Ho zesvětštění, zima, denominace, lhostejnost vypudily ven. ON stojí venku před dveřmi a klepe, pokouší se vejít zpět dovnitř. Když jsem na to předtím myslel, položil jsem hlavu na stůl a rozplakal se.

Často jsem myslel na to, jak Ježíš seděl v domě farizeově a nikdo se o Něho nestaral, když vešel dovnitř se špinavýma nohama. Jeho u dveří nepřivítali, aby Mu umyli nohy a pomazali Ho. ON chodil po špinavých ulicích. Oblečení se dotýkalo země a lpěl na Něm zápach ulice. Byl to jejich

zvyk, nejprve umýt nohy. Ten, kdo umýval nohy, stál u vchodu. Jestliže někdo vešel, byly mu umyty nohy. Podali mu sandály k přezutí. Pomazali jeho hlavu, aby voněl a zmírnily se popáleniny od slunce na šíji. Vlasy byly učešány. Tak vešel dovnitř.

Přivítání hostů probíhalo následovně. Pate, postav se prosím. Chtěl bych ukázat, jak se to dělalo. Objali se, asi takto. Tím byl host přivítán. Ale když přišel na slavnost Ježíš, bylo to jako o těchto letnicích; Jeho přehlédli. Zabývali se svými záležitostmi, byli tam přítomni biskupové atd. Ježíš byl také pozván, ale Jemu nohy nikdo neumyl. Seděl tam v rohu. Sotva postřehli, že tam byl. Jeho nohy byly cítit špinou, byl celý zaprášený.

Potom tam přišla chudá nevěstka. Měla trochu peněz v pytlíku. Rozhlédla se a spatřila tam Ježíše s neumytýma nohama. Její srdce bylo zlomeno. Řekla: „To je Muž, který odpustil hříchy té ženě. To je Muž, o kterém jsem slyšela, že uzdravil mnohé. Proč si Ho nevšímají?" Protože tam byli biskupové a všichni ostatní, proto Jej ignorovali. Pozvali Ho, aby přišel. Tak to děláme i my. Pozveme Ho do našich shromáždění, ale když přijde, stydíme se za Něho. Neočekává se, že by někdo řekl „čest buď Pánu!" „Ó, sestra Jonesová by si myslela, že jsem svatá koloběžka." Ty pokrytče. Říká se: „Obávám se mluvit v jazycích, neboť mne budou nazývat člověk-jazyk." Jsi bídný a mizerný.

Vidíte, to všechno se děje. Jste chudí, bídní, slepí a nazí a nevíte to.

Ježíš tam seděl s neumytýma nohama. Vidím přicházet pouliční nevěstku. Mluvme o ní chvíli. Mohu ji vidět, jak vchází do obchodu. Řekla si, zatímco jí po tvářích stékaly slzy: „To nemohu udělat, jestliže to tady koupím, On bude vědět, odkud mám ty peníze. Bude vědět, jak jsem je získala, ale to je to jediné, co mám." Víc On nežádá. Víc by nechtěl. Jemu je to jedno, jen pojd'! „Nemám nic, co bych přinesla ..."

Koupila mast a přinesla ji, šla tam a myslela: „Ó, kdybych Ho jen mohla vidět?" Nepozorovaně vklouzla dovnitř. Ještě Ho nepřivítali. Vzala alabastrovou lahvičku, otevřela ji a pomazala Jeho nohy a myla je. Plakala: „Ó, musí to být Ten, o Němž jsem stále četla v Bibli. Víím, že On to uzná." Jak nádherná voda pro Jeho nohy, slzy pokání stékaly dolů. Neměla žádnou utěrku, aby Jeho nohy osušila. Spustila své vlasy, krásné kadeře, slzy jí stékaly po tvářích, umyla Jeho nohy, které stále znovu líbala.

Ježíš se špinavýma nohama, ale nikdo si toho nevšiml. Dnes nese špinavé jméno „svatá koloběžka" nebo něco podobného. Lidé nemají odvahu postavit se za Něho.

Bratr Branham zpívá:

Tento posvěcený kříž ponesu,
až mne smrt osvobodí,
jdu tou cestou s několika opovrženými Páně,
Začal jsem s Ježíšem,
ó Pane, proved' mne.
Proved' mne, Pane, ať je cena jakákoli.

Jestliže mám mít jen kámen místo polštáře jako Jákob, co by to mělo vadit? Ó, co všechno On udělal pro mne!

Tato ubohá smilnice tam plakala. Potom povstal Šimon, vážený muž, který Ho pozval a myslil: „To ukazuje, jestli je prorokem nebo ne, jinak by musel vědět, co je to za ženu." Ten pokrytec!

Ježíš Svýma nohama neuhnul, dokud nebyla u konce. Seděl tam a hleděl na ni. To miluji. Nejsou to ty velké věci, které děláme, nýbrž ty malé, kterých si někdy ani nevšimneme. ON ji pozoroval a tiše seděl. Předtím si Ho nikdo nevšiml, až když vešla dovnitř a s pláčem umývala Jeho nohy. Teprve potom lidé zpozorněli. ON se na ni díval, aniž by řekl slovo. Starý Šimon tam stál, a řekl: „Teď vidíte, jestli je to prorok nebo ne. Vždyť jsem vám to říkal. Kdyby byl prorokem, věděl by, co je to za ženu. Vidíte, my jsme zde velký sbor. My jsme to poznali. Víme, že není prorokem, neboť tohle by byl musel vědět."

Myslím, že když s tím byla hotova, slzy pokání jí stékaly po tvářích a nohy Ježíšovy byly umyty, cítil se On o něco svěžeji.

Ó Bože, chtěl bych tam být. Umyl bych je ještě jednou. Ó ano! Dnes by to měly ženy těžké, utírat nohy svými vlasy. Musely by se postavit na hlavu, aby to udělaly. Tak jsou ostříhané.

Ježíš tam seděl opovržený, ignorovaný, se špinavýma nohama, ale ona je umyla. Když skončila, pohlédl na ni, jakoby chtěl říci: „Všechno je v pořádku.“

Podíval se na druhou stranu a řekl: „Šimone, něco ti musím říci. Pozval jsi Mne, ale Mne jsi u vchodu ani nepozdravil. Nepodal jsi Mi vodu, abych si umyl nohy. Nepomazal jsi Mi hlavu, když jsem vešel, aby byly ošetřeny spáleniny od slunce. Nepolíbil jsi Mne na přivítanou, ale tato ubohá žena, co stojí venku, pouliční smilnice, neměla vodu na umytí Mých nohou. To udělala svými slzami. Neměla nic, aby je vytřela – osušila je svými vlasy a neustále je líbala. Nyní ti chci říci: Jejích hříchů bylo mnoho, ale všechny jsou jí odpuštěny.“ Jemu to říci nemohl.

„Jejích hříchů bylo mnoho, ale jsou jí odpuštěny.“

Dnes stojí Ježíš před dveřmi letničních, baptistických a metodistických organizací a pokouší se vejít s letnicemi dovnitř. Ale lidé si Ho nevšímají. Vaše zsvětštění a jiné věci Jej z církve vystrčily. ON tam stojí, pláče a pokouší se zase vejít dovnitř. Ó, to je to nejsmutnější, co jsem ve svém životě viděl. Nepotřebují Ho. ON stojí venku, klepe a pokouší se vejít dovnitř. O totéž usiluje ještě teď, neboť je venku.

Oni Ho nevyhodili. Dál o Něm zpívali, kázali, nikdy Jej v přítomnosti nepostrádali. Pokračovali dále. Byli krátkozrací, hleděli na své velké budovy. Byli bohatí, viděli ty velké organizace, k nimž patřili, snažili se je dále budovat, získávat více členů. Oni Ho nepostrádali. Ne, mluvení jazyka jim nescházelo. Nepostrádali velké, mohutné Boží zvěsti, které pronikají a vykonávají obřízku srdce, čímž jsou věci světa odváty ven jako pleva z obilí.

Kdybyste takto kázali v jejich sboru, vyloučili by vás. Ale tímto způsobem kázal Duch svatý. Ježíš řekl: „Vy hadí pokolení!“ Jan, pomazaný muž, udělal to stejné. Vždy jim byla „stahována kůže“. Ale nepostrádali Ho, třebaže to všechno neměli. Měli krásné fráze, poklepávali jim na ramena a říkali: „Vy můžete přistoupit, nechat se tu zapsat a přijmeme vás jako členy. Přineste své doporučující dopisy od jiných sborů a přijmeme vás. Kolik se zavazujete dát v roce?“ Vidíte, to je ono. Bohatí, nic nepotřebují.

Ale vy potřebujete velké věci, které nemáte. Ježíš stojí venku a snaží se vejít dovnitř s letnicemi. Co myslíte, že by se stalo s metodistickým kostelem, kdyby na ně sestoupil Duch svatý a začali by jásat, poskakovat, mluvit v jazycích a chovat se jako opilí? Takový metodistický sbor by byl rozhodnutím konference vyloučen. Toho jste si vědomi.

Co by se stalo v baptistickém sboru? Totéž! A tak je to i s letničnickými. Mnohým z nich se přihodilo to stejné. S něčím takovým nechtějí mít nic společného. Měli strach, že by se poškodil nový koberec. Je to ubohá skupina. Tedy, jednou On s nimi byl. Putoval s nimi uprostřed sedmi zlatých svícňů. Ale tady je odpověď: Denominace se svými světskými věcmi, biskupy, kardinály a všemi povinnostmi Ho vypudily, aniž by Ho postrádaly.

Co musíme udělat, abychom Jej zase dostali dovnitř? Jestliže je nyní mimo letniční sbor, co musíme udělat, abychom Ho zase dostali dovnitř? Musí to být jednohlasně odhlasováno, aby mohl být zase uveden zpět, nebo zvolíme nového papeže, nového kardinála, nebo založíme novou organizaci? Tím se to nestane. Nová organizace to nezmůže, nový kardinál také ne. Nový kazatel nebo dobře zaplacený evangelista také ne. Nic na světě to nezmůže, jen vy sami. Jak Ho dostaneme dovnitř? Ne tím, že zvolíme Ježíše, tak dovnitř nevejde.

Slyšte, tady to je: „Slyší-li kdo hlas Můj a dveře otevře ...“ My víme, co jsou ty dveře. „Slyší-li kdo hlas Můj a dveře otevře ...“ Ne, že to dělá nějaký sbor nebo organizace. Jimi se On nezabývá. Jsou mrtví a vyřízeni. ON to vždycky nenáviděl. Řekl, že to nenáviděl a je tomu tak ještě dnes večer.

Jestliže by kdo, ať metodista, baptista, presbyterián, katolík, sbor Boží, Nazarejští, letniční, – *Jestliže by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejdu k němu, a budu s ním večeřeti a on se mnou.* To je zvěst pro letniční církve. Ne, že by se pokoušeli zase oživit letniční organizaci, ale že to letniční požehnání v srdcích jednotlivců bude zase probuzeno. To je jediná možnost. *A budu s ním večeřeti a on se mnou.*

Čemu nás učí zvěstovatel skrze zvěst církvi? Oni neměli žádný vzrůst v Duchu, neboť to duchovní se neustále vracelo. Zvěstovatelé církvi a zvěsti církvim v každém období ty denominace odsoudili. V každé zvěsti církvi oni polevili a nechťeli slyšet. Zvěsti církvi si denominace ani nevšimly, neboť ty křesťany zkřížily, ty tzv. křesťany, kteří neprožili Boha ani Ducha svatého. To je pravda, jako že zde dnes večer stojím před vámi na pódiu. Ti příjemní, vlašní členové budou z Jeho úst vyplivnuti.

Pavel varoval pohany, jako tu štěpovanou ratolest. Můžete si to přečíst v Řím. 11, 15-27.

Slyšte tedy, zatímco ta církevní období uzavíráme. Pavel řekl: „Nebot' jestliže Bůh ty přirozené ratolesti neušetřil, pak ani vás neušetří" – z důvodu nevíry.

Proč byli odříznuti? Protože odmítli letnice. Letničního dne se posmívali a rouhali Duchu svatému. Když byl Ježíš na zemi, nazvali Ho Belzebubem, řekli, že je od ďábla, věštec a ještě jiné.

ON řekl: *Protož pravím vám: všeliký hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu nebude odpuštěno lidem.* (Mat. 12, 31). Myslete na to! Když Ježíš vyslal Svě učedníky, řekl: „Nechod'te k pohanům, nýbrž samotně ke ztraceným ovcím Izraelským." Jak se oni sami odsoudili? Když se rouhali Duchu svatému a Ducha Božího označovali jako nečistého ducha. To se posmívali Jemu, když se o letnicích tancovalo atd. Ve stejném městě, ve kterém se tomu tak posmívali, byli lidé ještě v tom století usmrčeni generálem Titem. Jejich krev vytékala branami ven. Jedli své vlastní děti. Tak to bylo. Jeden z největších národů světa se stal nejnižším a byli roztroušeni do celého světa. Proč? Nevíra! To byl originální strom – Izrael.

Co tam říká Pavel? Kdo z vás našel to biblické místo? Pate, povstaň a přečti to od 15. verše:

Nebo když zavržení jich jest smíření světa, co pak zase jich přijetí, než život z mrtvých? Poněvadž prvotiny svaté, také i těsto; a jestliť kořen svatý, i ratolesti. Že pak jsou některé ratolesti vylomeny, a ty, byv planou olivou, vštípen jsi místo nich, a učiněn jsi účastník kořene i tučnosti olivy, nechlub se proti ratolestem. Pakli se chlubiš, věz, že ne ty kořen neseš, ale kořen tebe. Pakli díš: Vylomeny jsou ratolesti, abych já byl vštípen. Dobře. Pro nevěru vylomeny jsou, (slyšíte, nevíra!) ale ty věrou stojíš. Nebudiz vysokomyslný, ale boj se. Nebo poněvadž Bůh ratolestem přirozeným neodpustil, věz, že by ani tobě neodpustil.

A protož viz dobrotivost i zuřivost Boží. K těm zajisté, kteří padli, zuřivost, ale k tobě dobrotivost, ač budeš-li trvati v dobrotě. Sic jinak i ty vyřat budeš. Ano i oni, jestliže nezůstanou v nevěře, zase vštípeni budou. Mocen je zajisté Bůh zase vštípati je.

Nebo poněvadž ty vyřat jsi z přirozené plané olivy, a proti přirození vštípen jsi v dobrou olivu, čím více ti, kteří podle přirození jsou, vštípeni budou v svou vlastní olivu.

Nebot' nechci, bratři, abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří), že zatvrdilost z částky přihodila se Izraelovi, dokud by nevešla plnost pohanů. A tak všecken Izrael spasen bude, jako psáno jest: Přijde ze Siona vysvoboditel, a odvrátí bezbožnosti od Jákoba. A tatoť bude smlouva má s nimi, když shladím hříchy jejich.

Pochopili jste to? Pavel píše: „Jestliže Izrael, který viděl ta znamení Ducha svatého, byl vylomen ..." protože odmítli Pavlovu zvěst – pokání a křest na jméno Ježíše Krista, znamení a divy, které následovaly těm věřícím, obrátili se k pohanům.

Souhlasí to? Myslím, že křesťany byli nazváni nejprve v Antiochii.

Jestliže je původní strom svatý, pak jsou ratolesti původního stromu svaté. Ale protože nevěřili letniční zvěsti, kterou Pavel kázal, odřízl je Bůh a narouboval nás, větve plané olivy, pohany, abychom měli život ze stejné substance stromu.

O co více v těchto dnech, jestliže odmítáme letniční zvěst, která obstála v církevních obdobích, bude Bůh schopen ty plané větve olivového stromu odstranit, aby mohly vejít ty druhé? ON je odstraní z důvodu nevíry.

Uved'te to do souladu s lekcí z dnešního rána. Víte, kde se nacházíme. Jsme na konci času, před vzetím církve z pohanů skrze vytržení, aby Duch svatý mohl začít působit při Židech a Ježíš se sám nechá poznat a těch sto čtyřicet čtyři tisíc bude zapečetěno. Původní strom, Izrael, zase povstane a vrátí se zpět k těm požehnáním.

Ježíš nebude stále stát u dveří a klepat. Přejde čas, kdy toho bude mít dost a odvrátí se. Pak budete klepat vy, ale již Ho nenaleznete. Přejďte, dokud je čas. Přejďte, dokud ještě klepe. Nepřistupujte na kompromisy, neboť potřebujete křest Ducha svatého, jako to přijali ti o letnicích, stejný způsob vodního křtu, stejné věci, které dělali tehdy. Nedovolte nic menšího položit do svých srdcí.

Vám, moji katoličtí přátelé bych chtěl něco říci. Věříte v pannu Marii. Ačkoli byla matkou Ježíše Krista, musela prožít letnice a být naplněná Duchem svatým; i ona se chovala jako opilá, neboť patřila ke sto dvaceti, kteří přijali křest Duchem svatým, mluvili v jazycích a chovali se jako opilí pod působením Ducha Božího. Jestliže to musela prožít panna Maria, než mohla vejít do slávy, jak chcete s něčím menším než tímhle, vejít dovnitř vy? Přemýšlejte o tom! Tak to je.

Ten baptistický kazatel tady vzadu by si chtěl být jist, že to platí také pro baptisty. To je pro všechny, úplně jedno, kdo to je. Jenom patřit ke sboru, odříkávat ustanovení víry a každou neděli dopoledne se účastnit bohoslužby, to vám ani v nejmenším nepomůže. Jen Boha zesměšňujete. Buďte buď pravými křesťany nebo vůbec ne. Buďte buď horcí nebo studení. Nikdy jste nemohli vidět ptáka, který byl zároveň černý a bílý, ani střízlivého opilého, ani hříšného posvěceného. Ne, to nenajdete. Buď jste naplněni Duchem svatým a Bůh ve vás bydlí, nebo nejste vůbec nic. Buď tím jste nebo ne.

Proto myslíte na to, že Ježíš stojí u dveří a vzpomínejte na zaslíbení Boží, které chce v těchto dnech naplnit.

Z jakého důvodu? Odmítnutí. Proč byl Izrael, ten původní strom odříznut? Protože odmítli Pavlovu letniční zvěst. Věříte, že toto je poslední církevní období? Bible to říká.

A co říká, že se s nimi stane? Budou odříznuti, protože odmítají letniční zvěst. Potom se Bůh zase obrátí k Židům a celý Izrael bude zachráněn. ON je přijme jako národ, ne jako jednotlivce. Ale pro tebe a pro mne, u nás se jedná o jednotlivce. Nejprve přišel k Židům. Ve Sk. 15 pak čteme, že přijme z pohanů lid pro Svě jméno (verš 14). Svoji Nevěstu, lid – jednoho odtud, jednoho odjinud. S námi se zabývá jako s jednotlivci, nehledě na rasu, ustanovení víry nebo barvu. S námi jedná jako s jednotlivci, to je Jeho kytice, kterou klade na Svůj oltář. Ale pokud jde o Židy – s Izraelem vždycky jedná jako s národem. Jsou to lidé jednoho národa, Jeho národa.

Jsem dnes večer šťasten, že máme tuto zvěst. Jsem tak rád, že jste tu byli. Vaší přítomnosti jsem si velice vážil. Jsem vděčný všemohoucímu Bohu, že mi dal vidět, co vidím. A že mi bylo umožněno, přinést to tomuto sboru. Nyní to spadlo z mého srdce, neboť Duch svatý nějaký čas v mém srdci působil. Nemohl jsem to odložit stranou. Musel jsem na to reagovat.

Byl jsem veden, udělat dvě věci. Jít do Shreveportu v Louisianě, k jednomu shromáždění s bratrem Moore. Má paní, která sedí támhle, vám to může říci. Skoro celý týden jsem plakal, protože jsem chtěl do Shreveportu. Každý, kdo tam byl, nyní ví, proč. Něco takového ještě nikdy neslyšeli ani neviděli. Dostavili se tam kazatelé ze všech možných míst, baptisté a různí jiní. Někjaký muž vyprávěl, že se chystal otevřít ledničku, když na něho přišel Duch svatý a řekl: „Jdi do Shreveportu. Tam ti bude řečeno, co máš dělat.“ Bylo mu oznámeno mé jméno a kde mě může najít. „On ti řekne, co máš dělat.“ Já jsem řekl: „Bazén pro křest je připraven! Potřebuješ křest Ducha svatého.“

Takové věci se staly. Lidé mluvili, prorokovali a oznámili předem věci, které se tam staly mezi námi. Potom jsem řekl: „Musím do Jeffersonville a psát tuto knihu, neboť nevím, jak dlouho tu ještě budu. Jestliže tohle říkám a bude to napsáno, pak budou tato slova žít dále, i když budu pryč.“

Napsal jsem tu historickou část, která bude v knize. Sem jsem přišel to vyložit před sborem, abych obdržel inspiraci Ducha svatého, neboť tyto věci jsem sám nevěděl. Nyní pocítuji úlevu. Cítím, že tuto zvěst nám dal Bůh. Věřím, že jsme na konci cesty. Věřím, že hodina zjevení Božího je zde, že to bude mezi námi zjeveno. Nevím, jak dlouho to bude ještě trvat, ale ta hodina tu brzy bude. Vyhlížíme, že tento velký posel vystoupí. Možná, že přijde v mém čase, možná, v čase těch mladších. Já to nevím. Může být mezi námi již nyní. To nemůžeme říci. Duch svatý tu je, aby nás k tomu vedl. Tento vůdce, který nás převede na druhou stranu, bude tak pomazán Duchem svatým – přirozeně. Eliáš přijde. On bude tím vůdcem, který zavede srdce dětí zpět ke zvěsti otců. Zpět ke zvěsti našeho nebeského Otce v letničním dni, když vylil Ducha svatého.

Vyložil jsem to jednoduše a prostě, tak přesně, jak jsem jen mohl v souladu s Biblií a dějinami. Ukázal jsem, jak ta věc prošla obdobími a ještě dnes je zde. Ukázal jsem vám, že denominace jsou zlořečenstvím před Bohem. Doufám, že se to ve vašem smýšlení upevnilo na základě Bible, skutků apoštolů a dějin kostela.

Bůh Svoji církev ani jednou nezorganizoval. Matkou organizovaných kostelů je římsko-katolická hierarchie. Římsko-katolický kostel je matkou všech organizací. Jakmile v nějaké protestantské skupině prolomí probuzení, rychle se obrátí a dělají to stejné. Bible vypovídá o záletnici a jejích dcerách, což jsou kostely, které z ní vyšly ven. Byly to ženské – děvky. Tam ona je.

ON ale také řekl: „Neboj se, malé stádečko, neboť se zalíbilo Otcí dát vám království.“ Vy všichni, metodisté, baptisté, kdokoli jste: „Jakmile někdo dveře otevře, vejdu k němu a budu s ním večeřet.“

Moji bratři, mé sestry, necht' jsme v onom dni počítáni k onomu malému stádečku. Necht' patříme k tomu malému stádu, které čeká na Jeho příchod, že On je vezme z celého světa vzhůru. Vytržení bude celosvětové. „Dva budou na jedné posteli, jeden bude vzat a druhý zanechán. Dva budou na poli, jeden bude vzat.“ To ukazuje, že na jedné části země je noc a na druhé částí den. „Dva budou v jedné posteli, dva budou na poli. Jednoho právě teď přijmu.“

Jak jsem řekl již dnes ráno, jednoho dne pojedete ulicí, budete mluvit s matkou, ohlédnete se a ona bude pryč. Budete sedět u stolu, pít kávu, snídat a jakmile se ohlédnete, tatínek tam nebude. Tak to bude.

Přijde to. Ale ten čas neznáme. Když to ale pomine, pak je to pryč. Pak již nic změnit nemůžete. Říkáte: „To slyším už dlouho.“ Ale jednou to bude naposledy. Stane se to, neboť tak to říká Slovo Páně.

Myslete na to! Udeřilo to během těchto osmi večerů mých kázání někdy vedle? Co zde říkal Ježíš, se stalo a sice přesně v každém období.

Vidíme, že tato období církve se přesně hodí do této hodiny, dokonce dnes ráno, když jsme hovořili o stinném významu deseti panen – Bible říká, když zazní to: „Ženich přichází ...“ Příchod Páně – nejprve bude kázáno Slovo. V té době se zjeví bláznivé panny. Co se stalo potom? „Čas je blízko ...“ Atomové bomby jsou všude připravené. Kazatelé poběží na ulici a začnou provolávat tu zvěst.

Jakmile to učiní, řekne ten velký sbor, bláznivé panny: „Jsme již dlouho presbyteriány. Možná bychom se tím měli zabývat, abychom to zjistili. Ano, víte, potřebujeme Ducha svatého.“ Již nyní o tom píší traktáty a začínají s tím. Potom řekly: „Chcete nám něco z toho dát?“ Ony odpověděly: „Ne, máme dostatek jen pro sebe.“ Ale když odešly, aby obdržely Ducha svatého, aby se modlily, jak to ty sbory, ty velké, pěkné kostely dnes dělají – ty organizace – když odešly kupovat olej, přišel Ženich. Tyto veliké organizované sbory se nyní snaží dostat do velkých mezinárodních shromáždění, když říkají: „Musíme se vrátit k letničnímu požehnání. Potřebujeme ve sboru božské uzdravování. Potřebujeme ve sboru ty, co mluví jazyky a jejich vykladače. Musíme mít ve sboru všechny dary Ducha. Musíme konat jednoduchá shromáždění a začít tím.“ Začali se o tom radit. Zatímco odcházejí na poradu, přijde Ženich, aby s sebou vzal ty, které měly olej ve svých lampách.

Co se stalo, když přišly zpět? Byly vrženy ven do temnoty – do velkého soužení. Tam bude pláč a skřípění zubů, zatímco Nevěsta je v nebi. Na konci třech a půl roku On přijde a tak jak to udělal Josef, dá se poznat svým bratřím. Všude to způsobí nárek. Oni se oddělí jako rodina, budou plakat a říkat: „Odkud máš tyto jizvy?“ Oni Ho probodli. A ti, kteří Jej probodli, Ho uvidí. ON se zjeví Svým bratrům.

Ale nyní se On snaží zjevit Své církvi. Ale oni Ho vypudili. ON stále ještě klepe a říká: „Je tam ještě někdo, kdo otevře a vpustí Mne, abych s ním mluvil?“

Jsem tak rád, tak vděčný. Asi před 28 lety jsem toto klepání cítil ve svém srdci. ON vešel dovnitř. Od té doby jsem večeřel s Ním a On se mnou. Přijal jsem letniční požehnání, Ducha svatého, byl jsem pokřtěn na jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů.

Bylo to jedenkrát, co jsem byl ve svém životě pokřtěn. Již jako chlapci mi nikdo nemohl říkat, že existují tři bohové. Ne, to do mne nemůžete natlouci. To nemůžete udělat s nikým, kdo ví, kdo je

Bůh. To souhlasí. Když jsem byl pokřtěn jedním baptistickým kazatelem, tehdy jsem mu řekl: „Chci být pokřtěn na jméno Pána Ježíše Krista.“ Dr. Roy E. Davis mne pokřtil na jméno Pána Ježíše Krista, když jsem byl ještě chlapec. Věřil jsem tomu a zůstal jsem u toho. Víím, že je to pravda. Je to věčné Boží Slovo. To souhlasí.

Jsem tak šťasten, že mohu říci,
že jsem jeden z nich.

Jeden z nich, jeden z nich.

Jsem tak šťasten, že mohu říci,
jsem jeden z nich ...

Jste šťastni? Jestliže ano, potom zvedněte ruku!

Jeden z nich, jeden z nich ...

Nejste šťastni, že jste jedním z nich? Ano! Amen! Haleluja!

(Jeden bratr mluví v jazycích. Jiný dává výklad).

Děkujeme Ti, Otče, za Tvoji dobrotu a milost k nám, nehodným. Jestliže myslíme na to, že nyní potvrzuješ Svoji zvěst, Pane, jak jsi to lidem zaslíbil! Prosím, ó Bože, aby na nás spočinula Tvá milost.

Pakli by tu byl někdo, kdo Jej ještě nezná jako Zachránce, chcete Jej nyní jako Spasitele přijmout? Prosím, vstali byste, nežli se za vás budeme modlit? ON řekl, že k tomu potřeboval Svoji zvěst a chtěl by Svě Slovo při vás potvrdit. Jestliže jsou zde někteří, kteří Jej neznají a Jeho Ducha nepřijali, On k vám mluví.

Támhle je někdo: Vstal bys, prosím, bratře? Bůh ti žehnej. On by chtěl být pokřtěn Duchem svatým. Je to tak, bratře? Bůh ti požehnej. Zůstaň stát. Chtěl by ještě někdo povstat, kdo by chtěl říci: „Chtěl bych být pokřtěn Duchem svatým“? Bůh ti požehnej, bratře. Bůh ti požehnej. Vstaňte, zůstaňte stát. Ještě někdo, kdo by chtěl přijmout Ducha svatého a nechat se pokřtít? A chcete, abychom se nyní za vás modlili, chtěli byste být pokřtěni Duchem svatým? Je ještě někdo, nežli ještě něco řeknu. Chcete být zahrnuti a povstat?

Ó, chtěl bys být počten do Jeho stáda?

ON se opět vrátí. Chtěl bys být Jeho nepřítelem nebo Jeho dítětem? ON bude toho jitra hněvivým Bohem. Uzná jen krev Ježíše Krista, ne členství ve sboru. To pro Něho nic neznamená. Nic, než krev.

Co mne z hříchů očistí?

Jenom krev Ježíše Krista ...

Nuže, přátelé, kteří jste povstali, zkuste přijmout líbeznost Pána Ježíše. Tytéž věci, které jsou v Bibli předpověděny, se plní přesně, jak to zaslíbil. Petr tehdy řekl: „Toto zaslíbení platí vám a vašim dětem a všem, kteří jsou ještě daleko, kolik jich Pán, náš Bůh zavolá.“

Povstali jste, protože byste chtěli přijmout požehnání Boží. Jako Jeho služebník se za vás modlím. Budu se modlit, aby vám Bůh dal křest Duchem svatým. Ptám se, můžete-li to činit ze srdce, jestli jste upřímní a můžete dát Bohu slib: Ó Bože, od této chvíle, co zde stojím, budu hledat křest Ducha svatého, budu se neustále modlit a čekat, až mne naplníš Duchem svatým.

Chcete dát Bohu tento slib? Zvedněte svou ruku. „Budou se neustále modlit, ustavičně, až mne naplníš líbezností a dobrotou Ducha.“

Nyní se za vás budu modlit, zatímco skloníte své hlavy.

Náš nebeský Otče, oni jsou odměnou Tvé přítomnosti. Poznávají, že tato slova jsou pravdivá, neboť patří Tobě. Oni ví, že to bylo dáno Duchem svatým a že to jsou slova Boží. Jsou přesvědčeni, že Tě potřebují, že ve svém životě potřebují líbeznost Ducha svatého a že jim dáš tu přemáhající sílu. „Oni budou naplněni mocí s výsosti ...“ přijmou sílu vést křesťanský život, obdrží sílu přemáhat pokušení. Jak to říká píseň, kterou jsme právě zpívali: „Oni byli shromážděni na vrchní síni a modlili se v Jeho jménu. Byli pokřtěni Duchem svatým a síla ke službě přišla.“ To by chtěli, aby na ně přišla síla ke službě.

Otče, prosím Tě, jako Tvůj služebník, Ty jsi viděl jejich zvednuté ruce. Dali Ti slib, že neustanou, ani to neodloží, ale budou se modlit, dokud je nenaplníš, Pane, a oni tu uspokojující část

Tvé svaté přítomnosti nebudou ve svém životě mít. Modlím se za ně, Pane, jako Tvůj služebník, aby byli naplněni Duchem svatým. Pane, prosím, aby tento sbor neopustili, dokud by se to nestalo, aby tu zůstali, dokud nebude každá duše naplněna Duchem svatým. Dej to, Pane.

TY jsi všemohoucí Bůh. Zjevil jsi se v masitém těle, abys sňal hříchy světa. TY jsi povstal třetího dne a šel dolů do pekla. Dnes večer jsi zde mezi námi skrze Ducha svatého. Prosíme, Otče, abys Ty, náš milovaný Pane, každého jednotlivce Tebou samým naplnil. Nechť jsou požehnáním ve Tvém království a v budoucím světě. A jednoho dne, jestliže dojdou na konec své cesty, což by se mohlo stát i dnes – my nevíme, kdy to bude, ale chtěl bych být počten k těm, kteří budou vytrženi. Nechť jsou to oni, kdo budou mít účast ve vytržení. Nechť každý ve Tvé Boží přítomnosti a všichni, kdo jsou Duchem svatým naplněni a Tobě patří, ó Bože, budou vytrženi.

Ujmi se dnes večer těchto, Otče. Jsou Tvoji. Předávám je Tobě ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Jest pramen krve naplněn ...

Pozvedněte nyní ruce k Bohu a chvalte Jej. Dík buď Tobě, Pane. Povstal jsem a chválím Tě. Děkuji Ti za Tvé požehnání, za Tvou dobrotu a také za to, že mi dáš křest Ducha svatého. Dík buď Tobě! Dík buď Tobě, Pane! Tobě buď dík, že nás voláš a odpouštíš. TY stojíš za Svým zaslíbením. TY je nemůžeš vzít zpět. My Ti věříme.

Nejste šťastni? Řekněte: Čest buď Pánu!
